

ROČNÍK V. ČÍSLO 1.

PÁN PŘICHÁZÍ

ŘÍJEN 1917

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltářní

Vychází měsíčně

Pořádá P. E. Soukup, dominikán

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci

Zodpovědný redaktor B. Bunža

Tiskem kniže-arcibiskup. knih-
a kamenotiskárny v Olomouci

FR. STRÍŽOVSKÝ:

KOLIK?

Noci hvězdná,
tůně bez dna!
Rci, kolik máš hvězdiček?
„Nespočteš!“
Tolik též
chvál buď vzdáno Svátosti!

Boží světe,
kolik kvete
v tobě z jara květiněk?
„Nespočteš!“
Tolik též
chvál buď vzdáno Svátosti!

Kolik, lány
požehnány,
v klasích máte zrneček?
„Nespočteš!“
Tolik též
chvál buď vzdáno Svátosti!

Hvozde tmavý,
stromů hlavy,
kolik máte větviček?
„Nespočtež!“
Tolik též
chvál buď vzdáno Svátosti;

Mořská tůně!
Ve svém lůně
kolik chováš kapiček?
„Nespočteš!“
Tolik též
chvál buď vzdáno Svátosti!

Slunka jase,
rci, v tvé kráse
kolik září jiskerek?
„Nespočteš!“
Tolik též
chvál buď vzdáno Svátosti!

Dobo věčná,
nekonečná,
rci, kolik máš minutek?
„Nespočteš!“
Věčně též
chválen buď Pán v Svátosti!

Svatá Křesťanka.

Jako Pána Ježíše pronásledovali nevěřící, tak pohané pronásledovali křesťany věrné svému Spasiteli. Koho poznali křesťanem, každého přísně vyslýchali, mučili, usmrtili, nechtěl-li se stát zase pohanem. V některých dobách denně nové oběti pronásledování ukládali křesťané do hrobů v podzemních katakombách.

Jednou přivedli pohané před soudce děvčátko sotva deseti-leté. Jako skromná fialinka mezi kopřivami, tak tiše stálo dítě před zamračeným soudcem a krvechtivými diváky. I soudce do-žala přítomnost něžného děvčátka; jak jen dovedl mírně pro-mluvil ku mladičké obžalované: „Jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Křesťanka,“ odpovídá dívka. „Jiného jména nemáš?“ diví se soudce. „Mám ještě jména jiná — dostačí však tobě jméno Křesťanka.“ Tím jménem zmužile vyznalo dítě svoji svatou víru, tolik pronásledovanou. Bylo na její jasné tvařičce znáti, že raději zemře, než by zapřela svoji víru. Jméno „Křesťanka“ skutečně soudci dostačilo. Pozoroval pevnou odhodlanost v andělské tváři dítěte. Proto nepřemlouval, nesliboval, nehrozil; jen řekl rozhodně: „Křesťanko, zřekneš se Ježíše, budeš oběto-vati našim bohům.“ Stejně rozhodně však odpovídá malá hrdinka: „Odřící se Ježíše? Zraditi Toho, jemuž jsem přísahala věrnost? Raději smrt podstoupím — svého jména však nepotupím!“

„Za chvíli budeš jinak mluvit,“ pravil soudce. Pokynul ka-tům. Nastalo děsné mučení mladičké křesťanky. Než, neslyšel soudce nářku, neslyšet volání, které by tak rád byl slyšel, že Křesťanka chce obětovati pohanským bohům. Jen opakuje týraná hrdinka: „Ježíši se klaním — Ježíše neopustím — raději chci zemřít.“

„To dítě se jistě napřed nasytilo jakýmsi čarodějným po-krmem“ — praví pověřivý soudce. A znovu vyslýchá malou mu-čednici: „Pověz nám, křesťanko, odkud máš takovou moc, že klidně snášíš ukrutné bolesti? Jakého čarodějného pokrmu nebo nápoje jsi užila?“

Slavnostně odpovídá dítě: „Slyš soudce: Požila jsem Tělo Božího Beránka; tento nebeský pokrm učinil mne tak silnou. Poslána tímto pokrmem až do smrti zůstanu věrnou svému Ježíši.“

Soudce nerozuměl, ani pohané slov dívčiných nepochopili. Avšak porozuměl zástup křesťanů, soucitně sledujících malou bojovnici, a modlících se za ni. Věděli, že Křesťanka přijala Tělo Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti. Věděli, že tento nebeský, svatý pokrm činí divy v duši, která jej zbožně přijme. — Od-souzena k smrti, zemřela svatá Křesťanka jako tisíce jiných mu-čedníků za svatou víru. S anděly plesá v nebi u Beránka Bo-žího — u Pána Ježíše . . .

Dítě moje, již po čtyři roky vypravoval „Pán přichází“,

jak silným a zázračným pokrmem jest Pán Ježíš ve svatém přijímání. A letos vám bude na příkladech ukazovati, že bylo svaté přijímání vždycky zázračným pokrmem. Bude i na těch skutečných příkladech ukazovati, jak mají děti míti rády Pána Ježíše za takový vzácný dar. Kéž Pán osvíti dobré hlavičky, kéž povzbudí mladá srdcečka vaše, byste Jej tak milovaly jako svatá Křesťanka. Pilně a pozorně čítejte, byste byly silné dívky P. Ježíše.

Ze zápisů dobré matky.

Stýská se mi po vás malých ve školních lavicích. Již třetí rok se končí kdy z řady maličkých vyvolán, oblékl jsem císařský kabát cti a v zákopech — již na třetím bojišti — mluvím k otcům a bratrům vašim o smilovném Srdci Ježíšově, jako jsem mluvil o něm k vám. A vzpomínáte vy, které jsem svými žáky zval, když jsme ke konci náboženské hodiny čítali z „Pán přichází“? — — — Čísti vám nemohu, našel jsem tedy pero, sehnal po dlouhém hledání inkoust, dostal od hodného důstojníka papír a píši. Píši vám, malým, po nichž se mi stýská. Píši vám, kteří se za nás modlíte, abychom brzy se vrátili šťastní dorodných lánů milé vlasti.

Budu psát často. Ale něco za něco: Vy při mši sv. pomodlíte se za nás, našeho dobrého císaře a krále Karla, za brzký vítězný mír! „Tlučte, bude vám otevřeno.“ Srdce Páně bije v nejsv. Svátosti oltářní, „proste, bude vám dáno“.

Abych utišil vaši zvědavost, prozrazuji, že píši v hlubokých lesích karpatských, na vysokých horách, kde na temenech se bělí ještě sněžná pole. Přes mnoho cest musí můj list k vám. Jsme od vás daleko, ale blízko milému Bohu. — Jak se nám vede, o tom příště. Dnes mám v ruce zápisky dobré matky o hodné dcerušce E. theře.

Posílám vám je. Jsem jist, že se vám budou líbiti.

* * *

Pátek, dne 25. března 1904: Svátek Zvěstování Panny Marie. Teplý, slunný den, zvěstující krásné jaro.

Sobota, dne 26. března: Čerstvý jarní sněh a nám přišla — nebem darována — dceruška jako sněženka, rozvitá jako březnové fialky.

Neděle, dne 27. března: Květná neděle, naše dceruška do-
nešena do farního kostela ke křtu sv., kde dostala jméno Esther Maria Jana. Esther je útlé, ale jinak zdravé dítě.

Roku 1908 dostala Esther dusivý kašel, osvěžila však opět,

že jí bylo možno strýčkovi P. Viktorovi z řádu Františkánů říkat básničku k první jeho mši sv.

Roku 1909 onemocněla.

Roku 1910 navštěvovala dětskou útulnu, kde při divadle hrála plačící hraběnku, matku sv. Aloisia, a poněvadž se snadno rozplakala, zůstalo jí jméno „plačtivá hraběnka“; tímto jménem byla známa v celém našem místě.

1911 začala chodit do obecné školy a stala se miláčkem spolužaček i učitelek.

Pátek, dne 27. října tohoto roku přistoupila Esther prvně k sv. zpovědi.

Sobota, dne 28. října přijala svátost biřmování.

1912 dne 3. dubna (pátek sedmi bolestí P. Marie) přistoupila Esther k prvnímu sv. přijímání ve farním našem kostele. Od této chvíle často přijímala sv. svátosti, o čemž ráda mluvila, zvláště se svou, o dva roky mladší sestřičkou Julií.

1914 Esther přivodila si těžký katar průdušnic, říkala však: „Prosím mamí, nechod' pro pana doktora, sice bych nesměla do školy a do kostela.“ Proti vůli přivolaný lékař, nařídil začátkem teplejšího počasí pobyt na venkově. Před odchodem však dostavilo se dávení a Esther ulehla. Nápadně brzy však ozdravěla, katar jako zázrakem zmizel, a dívka mohla v lesnatém údolí passeirském užívatí blahodárné změny vzduchu. V sobotu dne 1. srpna vyhlášena mobilisace, počátek světové války. Všecko z ciziny proudivo do rodných měst. Také Esther, posílena a svěží na těle i na duchu. Navštěvovala opět radostně školu, a nedala si vzítí obcování v neděli ještě slavné mši sv. a kázání, ač při ranní mši sv. přistupovala ku sv. přijímání. Odpoledne nescházela na požehnání a sv. růženci. V adventě denně chodila na roráty a plakávala, když jsme ji pro špatné počasí zdrželi doma.

1915 svátek Hromnic. Esther leží v lůžku, silná chřipka se zápallem střev. Toť začátek dnů utrpení pro ni. Trpěla tiše. Neplakala, mnohem více se modlila.

Sobota, dne 26. března přijala na lůžku sv. přijímání velikonoční. Byla nad tím celá šťastná! Táza-li se kdo, jak se jí vede, říkala vždycky: „Dobře. Jsem ráda, že mohu něco trpět pro vojáky, zvláště pro zemřelé.“ Anděla, služka naše, jí pravila: „Můj bratr Kandid padl na bojišti v Karpatech.“ Esther začala hned prosit: „Dejte mi můj růženec, aby, až přijdu do nebe, přišel mi Kandid naproti a řekl: „Také za mne jsi se modlila.“

Ve svátek Matky dobré rady přijala na lůžku druhé sv. přijímání a od té chvíle na svoji žádost každých čtrnácte dní, pravidelně v sobotu, přinášel ji kněz Pána Ježíše v nejsv. Svátosti.

Jako v březnu konala malou pobožnost ke sv. Josefu, tak vykonávala ji denně v květnu ke cti matičky Boží, Královny maje. — Poněvadž horečka nepolevila, udělil jí zpovědník její poslední

pomazání. Slavnost byla velmi dojemná; otec, matka, sourozenci v nejhlubším tichu klečeli kolem lůžka s rukama sepjatýma a se zářivými zraky dívali se na kněze. Těžko říci, či radost byla větší, zda kněze, či nemocné dívky. Večer nám Esther řekla: „Jak ráda bych zemřela, ale otec a matka mi brání.“ — Polní kurát, vyznamenaný záslužným křížem, navštívil Estheru. Dojemné! Bojovník u lůžka nemocného dítěte a prosil o modlitbu pro sebe a své vojny. — Nadešel den velkého loučení. V pátek, dne 21. května odcházel otec do pole proti vlašskému nepříteli; a šel na tyrolské hory. Srdce dítěte bylo hluboce a bolestně dojata. Také ošetřující lékař musel do pole.

V sobotu, dne 22. přijala opětně Tělo Páně. Po sv. přijímání byla opět docela klidna a pravila ke své matce: „Bylo by lepší, abych umřela místo tatínka.“ Od té chvíle ráda mluvila o smrti a o „cestě do nebe“. — Na svátek sv. Aloisa se modlila: „Sv. Aloisie, vezmi mne brzy do nebe, přijď pro mne, víš přece, že jsem na d'vadle byla jednou Tvou matkou!“ Mladý Františkánský řeholník přinesl obrázek, ostatky a životopis blahoslavené sestry Veroniky, baronky z Vizziny na Sicilii, a napomínal dívku i nás k pevné důvěře. Konali jsme pobožnost Esther zvláště ráda opakovala heslo blahoslavené: „Pane, dej mi lásku svou a pak své nebe!“ Když Esther opět jednou mluvila o cestě do nebe, pravila k ní přítomná paní: „Co pak ale potom řekneš bl. Veronice, že tě neuzdravila?“ „Zaplať Pán Bůh, že již jsem zde!“ „Mami,“ obrátila se pak na matku, „mé bílé šaty od prvního sv. přijímání mi budou krátké, poněvadž mne smrt trochu natáhne. a dostanu také věneček, závoj a květiny do rakve?“

V červnu modlila se zbožně k Srdci Páně. Když jednoho večera ve veliké horečce tiše ležela, otázali se ji: „Je ti teplo?“ „Ano, já jsem přece v Srdci Páně, a tam je teplo.“

A sobotu, dne 10. července byla zaopatřena svátostmi umírajících a chtěla tohoto dne již do nebe. Plakala, když ji kněz v neděli řekl: Máš asi malá křidelka.“ Napsala to jako stížnost jedné nemocné do útulku Ježíšova. — Strýček-knez přišel na návštěvu a přinesl jí prstýnek. Pravila: „Nyní jsem opravdovou nevěstou.“ V noci z 29. na 30. července připraveny šatičky. — V pátek, 30. července, několik minut po 2 hod. v noci. Matka modlila se růženec, dívala se na dítě, které klidně odpočívalo. Matce se zdálo, jako by anděl strážný řekl: „Rozsviř hromničku!“ — Světlo rozžáto — matka se tiše modlila „s kterým Jsi, Panno, Alžbětu navštívila“. — Slzička v polootevřeném očku, několik vzdechů — a život tak klidně unikal. . . Oděli dítě do šatů od prvního sv. přijímání, ozdobili věnečkem a závojem matčíným, ustlali mezi kvítím a rakev postavili i mezi řadu světél. Všichni říkali: Ta byla určena pro nebe. Dne 1. srpna odnesli jsme

Estheru ke hrobu. Bylo to spíše procesí než pohřební průvod.

Otec tu byl, strýc-kněz tu byl, ale téhož dne oba odjížděli. Otec do zákopů. Strýc-kněz byl telegraficky povolán za polního kuráta. — Jděte, a šťastně se vraťte! Máte v nebi novou přítelkyni.

— — —

Víte, proč jsem Vám začal vyprávěti o Esthere? Nejen, že je pro vás vzorem, ale že jejího strýčka-Františkána z Tyrol dobře znám a znám i ono místo, kde Esthera žila a je pohřbena.

Přál bych vám, aby o vás všech matinky mohly psáti popobný životopis! Jen chtíti, půjde to! Tentýž Spasitel žije ve svatostánku, kterého Esther tolik měla ráda! K Němu!

Chodíte častěji ke sv. přijímání? .

Až přijdu, povíte mi!

— — — — —

Srdce Páně vás opatruj a všem nám žehnej!

Jos. Voňavka,
polní kurát.

Zprávy z království Božího.

Sv. Kazimír. Královský princ polský Kazimír navštěvoval rád chudé a nemocné. Přinášel jim pokrmu a peníze, prokazoval jim různé službičky. To se nelíbilo některým lidem královského dvora. Řekli jednou Kazimírovi, to že se nesluší na královského prince. Kazimír však jim řekl: „Nejsem ani z daleka tak vznešeným králem, jakým byl náš Pán, Ježíš Kristus. A přece tento jediný syn krále všech králů sestoupil s nebe k nám ubohým lidem. Stal se chudým, aby nám pomohl, léčil naše nemoci: poučoval nás příkladem i slovem, kdo poslouží chudým a trpícím, že jemu prokázal službu. — Proto považuji za velikou čest pro sebe, že smím sloužiti Pánu a jeho následovati.“ — Ano, kdo se přemáhá, slouží Pánu Ježíši nejlépe.

Pán je více! Kdesi v kapli ústavu vypukl ve dne požár, který zpustošil její krásu. Přenášel tedy kněz po požáru Nejsvětější Svátost do farního chrámu Páně. Cestou přidalo se mnoho věřících křesťanů ku knězi, a tak šel pěkný průvod před velebnou Svátostí. Též několik vojínů se přidalo k průvodu. Když vraceli se z farního ohrámu, oslovil kdosi jednoho z vojínů: „Příteli, tys neměl choditi veřejně s průvodem; viděl-li tě někdo z tvých druhů z kasáren, budou se ti posmívati.“

Statečný voják hleděl chvíli na mluvčího, jako by nerozuměl. Pak pravil: „Milý pane, když potkám svého představeného, prokáži mu povinnou úctu, a nikdo mi to nesmí zazlívati. Proč bych tedy neměl prokázati povinnou úctu svému Bohu a Spasiteli? Ten je přece více než všichni lidé, neboť jest mým Bohem! A kdyby se mi smáli, nechám jich. Pomyslím si, že ten se nejlépe směje, kdo se směje naposled.“ — Slyšely již dětičky přísloví: „Kdo se za svůj jazyk stydí, hoden potupy všech lidí.“ A čeho je hoden, kdo se stydí za Pána Ježíše?

Pro hrdiny.

Smutné, ale pravdivé vypravování. Stařenka vypravovala vnoučatům po pohřbu chudého muže: „Zemřelému jsme říkali, myslivec. A dnes vám povím, proč. Býval revírníkem, byl ve své myslivně šťasten se svojí paní a hošíkem jak anděličkem. Byl jinak pilný muž — avšak byl velký pijan. Dlouho do noci vysedával v hostinci. Pí, hrál karty, přišel tak zmožen domů, že nemohl druhého dne konati službu. Po čase byl proto zbaven svého úřadu. Stal se nádeníkem.

Jednou přišel zase opilý domů, a poručil ještě synáčkovi, by donesl v láhvi kořalku. Hoch však cestou klopýtl a rozbil láhev s kořalkou. To tak rozlítlo opilého, že hocha velmi bil. A že byl opilý, nehleděl kam bije. Hoch se těžce roznemohl a za několik neděl zemřel. Otec však měl hocha velmi rád. Vida, jaké neštěstí způsobil svým pijáctvím, zařekl se, že nebude pít lihových nápojů. — Avšak podlehl záhy, protože se nevyhýbal hostinci. Nepracoval skoro nic. Co vydělal, propil a prohrál. Prodal kravičku, prodal domek, když i manželka prací a žalem zemřela. Prodal i nábytek, i pole — jen aby mohl pít. Kde jaké peníze dostal, všecky propil. A ohléd a jídlo si vyžebra! Dříve pan revírník — a nyní opilec — žebrák!

Kdysi vypadla mu láhev kořalky z ruky a rozbila se. Co učinil? Jako zvíře si lehl na zem, a lízal z bláta protivnou kořalku. A kořalka jej také připravila o život. V zimě šel opilý domů. Zbloudil, protože měl lihovinami popletený rozum. Zapadl do závěje a zmrzl. Ráno jej našli zmrzlého — v ruce měl prázdnou láhev od kořalky. —“

Lidé říkají: To byla kořalka! Pivo ani víno nejsou tak zlé. Ale moji hrdinové dobře ví, že pivo a kořalka jsou jako malý a velký vztekklý pes. I malý vztekklý pes otráví krev člověku!

Hrdina. Velký dům hořel plamenem. Dvanáctiletý hoch neohroženě vnikl do hořícího a kouřícího domu, by zachránil cizí dvouleté dítě. Vynesl dítě bez pohromy z plamenů a vložil do náruče matce, jež právě přichvátala z práce.

„Kde vzal jsi tolik odvahy, žes vnikl do dýmů a plamenů pro cizí dítě?“ — tak se tázul kdosi hoch. A malý hrdina odpověděl: „Byl jsem daes po prvé u svatého přijímání!“

Rozumíte?

ROČNÍK V. ČÍSLO 2.

PÁN PŘICHÁZÍ

LISTOPAD 1917

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltářní

Vychází měsíčně

Pořádá P. E. Soukup, dominikán

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci

Zodpovědný redaktor B. Bunža

Tiskem kníže-arcibiskup. knih-
a kamenotiskárny v Olomouci

FRANTIŠEK STRÍŽOVSKÝ:

BOŽSKÝ ZAJATEC.

Vždycky jsem si myslel v duši,
zajalcem být — těžká rána;
srdce jeho touha kruší
a jen ta mu naděj přána,

že mír přece vzejde zase
a on domů zpět se vrátí,
po dlouhém by opět čase
moh' svým drahým pocol dáti.

O zajatci vím, jenž stále
o samotě dlí. Jen řídčí hosti
zdraví denně svého Krále
zajatého ve Svátosti.

K nim se přidruž, milé dítě,
nenech Pána samotného,
On též rád pak navštíví tě
a v chrám vejde srdce tvého.

Nenech na se čekat Boha,
jenž tak touží milí tebe;
milost dá, by tvoje noha
cestou šla, jež vede v nebe.

Nezradil . . .

(Skutečná událost.)

V útulném kostelíčku před oltářem klečí kněz, za ním zbožně spíná ručky hlouček dětí. Hlasitě se modlí žáčci a žačky se svým velebným pánem za Boží pomoc ku přípravě na první svaté přijímání. Uplyne sice ještě několik měsíců, než onen šťastný den zasvitne. Přece však ze všech tváříček září očka svatou horlivostí a odhodlaností; tak všichni chtějí vyzdobiti srdečko, aby tam byl Pán jako doma, jako v nebi.

Ze všech nejhorlivější jest Jeník, útlý hošík bledých lící. Vždy po společné modlitbě odchází poslední od oltáře; dnes však má asi zvláštní záležitost na srdci. Již dávno dítky odešly, kněz ještě se vrátil ku krátké návštěvě Nejsvětější Svátosti — Jeník dosud klečel u mřížky před oltářem. Kněz doporučil hocha ochraně božského Přítele dítek a šel vykonávati obvyklé návštěvy nemocných. Na hřbitově poznal příčinu Jeníkovy dlouhé pobožnosti: u cesty je nový kříž, na něm lze čísti, že zde v Pánu odpočívá Jeníkova matička. Dnes je tomu právě rok, co byla uložena do chladného hrobu. Bylo jí nyní dobře, té dobré duši; na zemi zažila málo blaha.

Jeník se modlí za svoji zemřelou matičku, jeho srdéčko by nejraději spočinulo na jejím dobrém srdci. Ach — nejraději by Jeník zemřel, aby mohl býti u matky. Vida — to je dobrý nápad! Při prvním svatém přijímání snad Pán Ježíš vyslyší jeho prosbu. Jemu Jeník poví, jak velice teskní po matičce. Má ovšem i otce, ten však nemá v srdci místečka pro své dítě. Málokdy spatřil syn otce, a to dostalo se mu obyčejně hrubých slov i ran. I matku tak přivedl do hrobu nešťastný otec.

Za horlivé přípravy plynul čas jako voda. Zasvitl den tak vytoužený, a ve svatýnkách dětských srdcí spočinul Pán země i nebe. Svaté štěstí dítek dovršeno bylo přítomností rodičů a příbuzných, kteří po dítkách též přijali Tělo Páně. Tak bylo zvykem. Otec Jeníkův nedal se pohnouti ani prosbami ani slzami jediného dítky. Jeník neměl, kdo by s ním se účastnil velikého štěstí — přece nebyl smutným. Spíše naděje radostná rozjasnila jeho tvář. Prosil snad svého Spasitele, by utišil jeho stesk, aby vzal jej k matičce? Ach ne — taková prosba zdála se Jeníčkovi nepěkným sobectvím. Za otce prosil, aby Pán Ježíš napravil jeho duši.

Po mši svaté vystoupil velebný pán na kazatelnu a vypravoval příběh o prvním mučeníku Nejsvětější Svátosti: Ukruťní římsí císařové dali mnohů křesťanů spoutati a zahubiti, hroznou smrtí. Nedbajíce nebezpečí smrti, přinášeli kněží tajně do žalářů Nejsvětější Svátost Oltářní, by svatým přijímáním posílení byli věřící k poslednímu zápasu. V podzemních skrýších

(katakombách) dokončil kněz mši svatou, do malé schránky připravil svaté hostie pro bratry ve víře, spoutané v žaláři. Nejraději by sám se vydal na nebezpečnou cestu. Avšak věřící na kolena před ním padli: „Nechod! Kdo by nás těšil, kdo by nás nebeským pokrmem sílil, kdyby tě pohané poznali a spoutali? Vyber si někoho z nás!“ Kněz nerozhodně pohlíží na své ovečky; komu by svěřil tak drahocenný poklad? Kdo se nejspíše prodere nepozorován zástupem pohanských zvěďů a náhončích?

Z přemítání vyrušil jej ministrant Tarcisius. Pokleká na stupni oltáře, spíná prosebně ruce: „Otče, mne pošli! Na mne nikdo nepomyslí, že bych mohl nésti naše Nejsvětější Tajemství. Vykonám své poselství — nezradím Pána Ježíše ani za cenu svého života! Prosím, otče — pošli svého ministranta Tarcisia.“

Vyhověno vroucí prosbě, a s klidně vážnou tváří vykročil Tarcisius na ulici pohanského města. Levicí přidržoval plášť na prsou a tiskl zároveň k srdci schránku s Tělem Páně. Blížil se již k cíli; jen ještě přejde tam to prostranství, na němž prohánějí se tlupa hochů a výrostků. Chtějí začít novou hru, schází však jeden do počtu. Tam ten přicházející ať hraje s nimi! — Tarcisius však odmítá pozvání, nedbá slibů, přes hrozby chce jíti svojí cestou. Nastává tahanice, křik. Kolemjdoucí se zastavují — a divno jim, že Tarcisius nedá se strhnouti ani ke hrubé odpovědi na posměch, ani k násilnostem v odpověď na násilí. Mezi nimi jest odpadlý křesťan, a ten praví: „Možná, že nese Boha křesťanů — proto bude tak vážným!“

Více nebylo třeba. Všichni se na ubohého ministranta sešypali — Tarcisius brání se téměř nadlidskou silou. Rána za ranou dopadá naň za to, že nechce ukázati pustým zvědavcům Nejsvětější Tajemství svaté víry. V největší bídě přišla záchrana. Důstojník přichází — před jeho mohutnou postavou se všichni rozprchlí, jen zmučený Tarcisius ve mdlobách leží na tvrdé dlažbě, levicí pevně tiskne i ve mdlobě na srdce. Důstojník sám je křesťanem. zná ministranta, pochopil vše. Vzal hochu na svá silná ramena, postranními uličkami jej opatrně nesl do knězova domu. Cestou se Tarcisius na chvíli probral z mrakot, oběma rukama pevně stiskl svatý poklad. Před postrašeného kněze položil setník již jen mrtvolu. Avšak i mrtvý Tarcisius mocně svíral svěřený poklad; teprve po delší námaze vybavena z jeho rukou nádobka s Nejsvětější Svátostí a uložena ve svatostánku v domě knězově. — Tarcisius, co slíbil, věrně splnil. Nezradil Pána Ježíše“ . . .

Jeník s roznícenou duší zašeptal: „Můj Spasiteli — já též nikdy Tebe nezradím!“ . . . Pozdě odpoledne zastal velebný pán Jeníka ještě v kostele. Dověděl se, že ani nebyl od rána doma — nechtělo se mu do pustého domova nésti Pána Ježíše z té krásy. Kněz dovedl Jeníka do fary, nasytil jej, a večer vydal

se hoch na cestu k domů. Tak těžko mu bylo u srdečka! Věčné světlo matným leskem padalo na kříž hrobu Jeníkovy matky; a hoch šeptal zaníceně: „Mamínko — já Jej nikdy nezahládím! . . . Doma se marně ohlížel po otci. Unaven tolika dojmy skrčil se do koutku, a usnul.

Ostrá záře probudila Jeníka. Před ním stál otec, klením budil jej ze spaní. Jeho tvář byla začerněna, příšerně blýskaly oči. Do kapes nastrkal všelijaké nástroje a poručil hochovi, by šel s ním. Jeník byl před málo hodinami hostem Pána Nejsvětějšího — nyní má jít otci pomáhati v krádeži! Co byly platny prosby a slzy! Otec zacpal Jeníkovi ústa, vyzdvihl jej a nesl hocha do tmavé noci. Jeník nemohl se ozvati, nemohl se hnouti — ale v srdci vroucně se modlil.

Po krátké chůzi došel zlý otec ke hřbitovu. Otevřenou branou vešel, u dveří sakristie položil hocha na zem. Pracoval dosti dlouho na dveřích, až je otevřel. Jeník nyní měl děsnou jistotu, že chce otec spáchat svatokrádež. Otec znovu zanesl Jeníka do kostela, položil jej na zem před hlavní oltář a zavřel z vnitřku dvéře sakristie. Vrátil se k Jeníkovi, na něhož padal slabý svit věčné lampy, a pravil: „Tys ministrant — kde jsou klíče od tabernakula (svatostánku)?“ — Hoch ještě více zbledl. Jeho otec, jeho vlastní otec chce uloupiti svaté nádoby — chce znesvětiti Svátost Nejsvětější! Ne, Jeník svého Spasitele nezahládí! . . .

V noci ovšem klíče od svatostánku byly ve faře. Jeník však se domníval, že jsou na tom místě, kam je častěji po mši svaté dal mu velebný pán pověsiti. Zaovu zašeptal: „Můj Spasiteli — nikdy Tebe nezahládím“ — zavřel oči, mlčel. Ani hrozbami, ani ranami nesmírně surovými nedal se pohnouti ku prozrazení domnělého úkrytu klíčků. Otec prohledal vše — marně. Nezbylo než dáti se do násilného rozbití svatostánku. Napřed však chtěl Jeníka náležitě potrestati za jeho „neposlušnost“. Železným nástrojem tloukl do hochu — ve své zuřivosti ani nepozoroval šramotu od protějších kostelních dveří, až na něho dopadlo jasné světlo malé lampičky. Velebný pán byl v noci volán k nemocnému, a ničeho netuše, ubíral se do kostela pro Velebnou Svátost a pro svaté oleje. Skokem byl lupič venku a pryč ze hřbitova. Kněz poklekl před svatostánkem, a skloněn uviděl dítě na zemi. Při světle lampičky poznal Jeníka — a domyslí si vše. Uvolnil Jeníkovi zaspaná usta. Hoch však již umíral. Nebeský pokoj se rozložil na jeho zsinělé tváři a poslední silou zašeptal: „Já jsem Jej nezahládil!“

* * *

Dušínko, chtěl jsem ti vlastně vypravovati jen příběh o prvním mučeníku za Velebnou svátost — o svatém Tarcisiovi,

**Sv. Tarcisius, mučovník Nejsvětější
Svátosti.**

jehož obrázek máš tu vytištěn. Dověděl jsem se však příběh o Jeníkovi, a vypravoval jsem ti tak o dvou mučenicích Velebné Svátosti. A ty řekni Pánu Ježíši: „Můj Spasiteli — já nikdy Tebe nezahládím. I kdyby duše má měla trpěti posměch — i kdyby tělo mé rány mělo snášeti, nikdy, nikdy Tebe nezahládím!“

Dvojí nejkrásnější den.

„Dědečku, kolik je ti let?“

„Od prvního září je mi osmdesát let.“

„Osmdesát let? To je mnoho! A, dědečku, modlíš jsi se vždycky také celý den, jako nyní?“

„Ach ne, milý synku! Dokud jsem ještě měl sílu v rukou, nebylo času na dlouhé modlení. Tenkrát jsem byl rád, když jsem se mohl pozorně pomodlit ráno, v poledne a večer; ostatní čas jsem pracoval, aby tvůj tatínek měl pro Rudolfa na chlebiček a na kalhotky, jichž Rudolfek tolik roztrhá. Ve stáří již se nohy třesou a ruce udrží jen růženec a modlitební knížku. A tak hledím dobře se připravit na nejkrásnější den svého života.“

„Já vím, dědečku; to ty říkáš jen tak. Nejkrásnější den tvého života byl již velmi dávno — když byl jsi poprvé u svatého přijímání.“

„Nežertuji, milý hochu, hned uvidíš, proč jsem tak řekl. Když před mnoha lety se mi dostalo štěstí, na které ty se připravuješ, pravil nám staříček pan farář po prvním svatém přijímání:

Milé dítky, nadešel nejkrásnější den vašeho života. V čistotě a nevinnosti přistoupily jste ku stolu Páně. Nevýslovně štěstí naplnilo vaše duše, vaše mladá srdce oplývají blahem. Zachovejte si po celý život štěstí dnešního dne. Varujte se hříchu, zůstanete spojeni s Bohem. Tak budete vždy šťastny, spokojeny, a jednou se vám opět vrátí tento nejkrásnější den života v kráse ještě skvělejší. Bude to den, kdy před odchodem z tohoto světa naposledy přijmete Pána Ježíše, a Pán pak vás přijme do říše svých svatých. Pak nastane druhý vašeho života nejkrásnější den, jenž nikdy nepřestane.

„Vidíš Rudolfa, jako ty se těšíš na krásný den prvního spojení s božským Spasitelem, tak touží tvůj starý dědeček po krásném dni, kdy bude navždy spojen s Pánem Bohem. Ano, dítě zlaté, to bude opravdu nejkrásnější den mého života.“

Nastal Rudolfův nejkrásnější den. Rodiče i starý dědeček šli s hochem do chrámu Páně, s vroucí pobožností přijali Tělo Páně. Tak naplnila srdce všech svatá radost, jež ani doma ne-

zmizela. Z každého pohledu i z každého slova zářilo blahé štěstí. I dědeček byl tak vesel, že Rudolfek ani si nemohl vzpomenouti, kdy naposled tolik žertoval. Odpoledne však dědeček cítil velikou únavu. Odešel do své světničky, by si odpočinul.

Za dvě hodiny šla matka Rudolfova zavolat dědečka k večeři. Dědeček seděl v lenošce, svatý pokoj byl rozložen v jeho tvář. Spal — ale spánkem, z něhož není probuzení na zemi.

Tak na sklonku nejkrásnějšího dne Rudolfova nastal druhý nejkrásnější den života dědečkova, a spojil jej na věky se Spasitelem, jež ráno nábožně přijal do srdce.

Modlitba dítěte. V městečku N. těžce onemocněl železniční zřízenec. Do kostela již dlouho nechodil, v Boha a věčnost nevěřil — a tak, když chtěli mu zavolat kněze, rozhodně nechtěl. Sklícena a zarmoucena přišla jeho žena k panu faráři, který právě dívky vyučoval ve škole. Pan farář se zamyslel — ale brzy se rozhodl. Poslal ženu domů, nařídil, aby vše připravila, že za chvíli přijde s Pánem Bohem. — Vešel do třídy, vyložil dětem krátce, jak je to hrozné, když člověk chystá se na smrt, nechce se smířit s Pánem Bohem a bez sv. zpovědi, s těžkými hříchy chce vstoupiti před spravedlivého věčného soudce — a hned je také vyzval, aby se zbožně pomodlili za jednoho takového hříšníka. Pomodlil se s nimi několik otčenášů, nařídil, aby byly potichu a odešel. Očividně dojaty modlily se děti dále. A podivno! Ten, který nechtěl o knězi ani slyšet, Bohu se rouhal, celému světu spílal — sotva přišel pan farář k němu, ihned prosil o sv. zpověď. Zpovídal se kajně a s velkou zbožností přijal Tělo Páně a poslední pomazání. — Jak to přišlo? Děti, nevinné a zbožné, modlily se za něho. Tak rád má Bůh hodné, zbožné dívky. Modlívejte se rády, dětičky. Když je vám smutno, když doma hrozí bída a nedostatek, když nemoc přijde nebo nebezpečí hrozí — sepněte své malé ručky, pozdvihněte dušinku svou k Pánu Bohu a modlete se zbožně. Neodmítne vás a vyslyší!

Jak třeba milovati Pána Boha. — Jednou tázal se kdosi dítě: „Jak velká je tvoje láska k matičce?“ — „Jako tyto domy“, odpovídá dítě. — „Jak velká je tvoje láska k tatínkovi?“ — „Jako tam ty hory.“ — „Jak velká je tvoje láska k Pánu Bohu?“ — „Tak velká, jako Bůh sám jest veliký.“

Náhrada. Vychovatelka poučovala své svěřence, že mají býti hodnými, a svým krásným chováním dáti Pánu Ježíši náhradu za všechny nehodné lidi. Za nějaký čas tato vychovatelka-reholnice spatřila dojemný výjev. Šestiletý siroteček vešel do klášterní chodby, kde byla na zdi zavěšena zastavení křížové cesty. Děvčátko pokleklo u prvního zastavení, a domnívaje se, že není pozorováno, modlilo se polohlasitě: „Pane Ježíši, mám Tě ráda za všechny, kteří nemají Tebe rádi. — Pane Ježíši klaním se Tobě za všechny, kteří se Ti neklánějí. Pane Ježíši, prosím Tě za všechny, kteří Tebe neprosí.“ — Tak před každým zastavením spínala ručky a na konec i zem políbila.

Pro hrdiny.

Z Uh. Ostroha se přihlásilo nových 10 hrdinů. — Při této příležitosti oznamuje strýček všem novým čtenářům (a čtenářkám ovšem také), že sbírá vojáky. A k těm vojákům se také mohou dáti děvčata. Do toho vojska se se může přihlásiti každý, kdo slíbí, že do svého 14. roku nebude nikdy pít ani piva, ani vína, ani kořalky, ani všelijakých domácích a koupených líkérů. Strýček má již velké vojsko pohromadě — skoro dva tisíce! To vojsko nebojuje šavlí, ani puškou, a nikoho nezabije! Naopak — svým dobrým příkladem v odíkáni se lihovin ohceme přivést k životu spořádanému všechny, kteří se stali otroky lihovin a příliš pijí.

Kdo chce se stát hrdinou? Kdo chce, ať pošle strýčkovi ve psaní dvacíthalérovou známku, a dostane odznaky hrdin, krásný obrázek a ještě krásnější medailku. Adresa strýčkova je na první stránce nahoře. Chce-li vás být více z jedné třídy, ať napíše jejich jména a známky pošle v jednom psaní, kdo umí nejlépe psát.

Proč bojujeme proti lihovým nápojům? To povíme novým čtenářům, a staří hrdinové a hrdinky si to zopakují, by na to nezapomněli. — Válka, cholera; tyfus působí veliké spousty ve světě; nesmírně však větší jsou škody, které působí nemírné pití lihových nápojů. Nestřídmý člověk (i když nebývá opilý) probíjí peníze, jež námahou získal a jichž měl užít pro blaho své rodiny. Vrhá do neštěstí své dítky, celou svoji rodinu. Zatím co piják se raduje se sklenicí, doma jest matka s dítkami v bídě a zármutku. Kdo nestřídmě pije lihoviny, podkopává své zdraví, umírá obyčejně bídnou smrtí. Všichni opilci napřed pili jen střídmě a málo lihovin; nápoje ty však stále více dráždily jehož žízně, až stal se opilem. Dítěm pak až do 16. roku škodí každá dávka lihovin, i kdyby to byla sebe menší sklenička. Tak praví souhlasně sta zkušených a vzdělaných lékařů.

A lihové nápoje jsou zbytečné. Nedávají síly, nýbrž jen rozčílí! člověk na krátkou dobu zapomene na únavu, a tak si jen příliš ubírá síl, když se jinak neposílí. Ani nehasí žízně, nýbrž jen ještě více dráždí k pití. Ani nejsou lékem, jehož by bylo třeba užívati v celých lahvích najednou. To rovněž souhlasně učí sta lékařů. V lihovinách jest obsažen jed, jménem alkohol. Ten dráždí a proto lidé tak rádi je vyhledávají. My však jsme lépe poučeni. Proto do boje — pryč od lihových nápojů!

ROČNÍK V. ČÍSLO 3-4.

PÁN PŘICHÁZÍ LEDEN 1918

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltářní

Vychází měsíčně

Pořádá P. E. Soukup, dominikán

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci

Zodpovědný redaktor B. Bunža

Tiskem kníže-arcibiskup. knih-
a kamenotiskárny v Olomouci

FR. STRÍŽOVSKÝ:

V Á N O Č N Í,

Noc všech nocí požehnaná, zdráva, zdráva buď!
Ó, jak tebou, noci svatá, okřívá zas hrud'
Betlemskými salašemi zpěv se ozývá:
„Sláva Bohu na výsostech!“ pěj i duše má!

Neboť On tvé lásky čisté jistě hoden jest:
Pro tebe stáj vyvolil si místo říše hvězd.
Nezapomeň, duše má, že tebe v mysli měl,
poprvé když plakal v jeslích a se zimou chvěl.

Sám jsa chud a vhalen jenom v plének nuzný šat,
chtěl, bys ty se mohla v kment a šarlat odívat;
roucho neviny ti liliové daroval,
které z krve své a slz sám dobrý Ježíš stkal.

Rouchem tím, jež bez poskvrny sobě zachováš,
vystel jesle srdce svého, než v ně Pána dáš,
a pak zpěv andělský ve svém nitru uslyšíš.
„Pokoj lidem dobré vůle, když je tíží kříž.“

Kde je Pán, tam lichnou vzdechy, mlčí hořký bol,
sněhy tají a dech jara voní náhle kol;
kde je Pán, tam slza hned se v perlu promění —
ó, má duše, miluj Pána, On to odmění! — —

Hudebníček Pána Ježíše.

(Vánoční pověst.)

Jasně světlo zazářilo nad betlemskou krajinou. Jásavým zpěvem andělů probuzeni, poslouchali pastýři radostnou zvěst, že se narodil Spasitel. Milá pověst vypravuje, že pastýři přinesli Jezulátku dary, jaké právě měli po ruce: ten bělounké jehňátko kudrnaté, onen zase kousek másla, jiný trochu oleje. Než, jeden mladičký pastýř byl tak chudý, že nemohl ničeho položit k jesličkám. Nebyla jeho ani píšťalka, na kterou tak dovedně pískal, že se mu nikdy ovečky nerozběhly, když na píšťalku hrával. Nestyděl se za svoji chudobu, ale přece by byl rád něčím přispět k oslavě tak velikého dne. Přiložil svůj prostý nástroj hudební k ústům a zahrál svoji nejkrásnější píseň. A Jezulátko prý se radostně usmívalo, ručky vztahovalo po malém hudebníčkovi.

Pastýři odešli a ticho bylo kolem Jezulátka. Jednou však nastal nevidaný ruch u skrovného příbytku svalé rodiny. Přišli svatí tři králové s mnohým služebnictvem i s bohatými dary. Opět se pastýři sběhli, prohlíželi si takovou nádheru, a radovali se, že konečně přinesli Ježíškovi tak bohaté dary, jakých jemu přáli od počátku. Mladý chudičký pastýř obdivoval též krásné dary i jejich dárce — a přál si, by měl aspoň dost malou část přineseného bohatství. Ne pro sebe — ale by ji mohl dát malému Ježíškovi. Beztoho při narození Jeho nepřinesl ničeho do jeskyně. Nad tím pomyslením až mu slzy vytryskly z očí.

To viděla Panna Maria. Již tehdy byla těšitelkou zarmoucených, pročež přistoupila, položila vlídně ruku na hlavu malému pastýři a pravila: „Hleď — Ježíškovi není volno mezi tolika lidmi a v takové nádheře. Jdi, zahrej několik pěkných kousků Ježíškovi, by se zase rozjasnila jeho tvářička.“

Radostně chopil se pastýř své píšťalky a pokročil před Ježíška. Pískal tak mile a nábožně, že poslouchali pozorně i svatí králové i jejich služebnictvo. Také Ježíšek pozorně hleděl na hudebníčka. Pastýř několikrát po očku pohlédl na Jezulátko, a vida jeho pozornost i radost, tím dojemněji hrál. Když pak dohrál, cítil takové štěstí v srdci, že by je nedal ani za všechny poklady světa, že by nechtěl svoji chudou halenku měnit za nádherný plášť královský.

To jest vánoční pověst. Má však přece v něčem pravdu: Pán Ježíš má rád malé hudebníčky. Po celíčký rok v kostelích plesají překrásné písně z úst velkých i malých lidí. A Ježíšek ve svatostánku poslouchá, raduje se, žehná všem zpívajícím. A zvláště hledá mezi všemi své malé hudebníčky — dětičky. Ó, dětičky milé, zpívejte Pánu Ježíši o vánocích, zpí-

Svatí tři králové.

vejte radostně, kdykoliv jste ve chrámu Páně mezi zpívajícími lidmi! Neboť zpěv nadšený a pozorný jest modlitba. Zpěv jest Božskému Spasiteli velice milý! Dal předpovědět proroky svůj příchod na svět — a proroci pěli svaté písně o narození a životě budoucího Spasitele. Když Pán stal se Synem Panny Marie, zapěla svatou píseň tato Jeho Matička. Když v Betlémě se narodil, zpívali andělé. Když ustanovil Pán Ježíš Nejsvětější Svátost Oltářní, zpíval se svými apoštolý svaté písně. Před svatostánkem mají zpívat lidé. A zvláště dětičky mají zpívat — neboť je poslouchá Pán Ježíš nejraději

Bud' hudebníčkem Pána Ježíše, dušinko má. Uč se svatým písním a zpívej, jak dovedeš nejlépe. Pán tvůj i tebe bude pozorně poslouchat a potěší tě vždycky.

Psaní Ježíškovi.

Malovaným oknem nad hlavním oltářem zaskočil do chrámu čiperný sluneční paprsek. Přeběhl zlaté ozdoby oltáře a zastavil se na chvilku na lesklé věčné lampě. Zvědavě nahlédl za červené sklo na malý plamének, jakoby se chtěl otázati: „V tak velikém kostele jenom ty se modlíš, ohníčku?“ V tom zaskřípaly těžké dvěře a kdosi vešel. Hbitě paprsek proběhl chrámem, přichozího přeměřil od hlavy k patě — a nejbližším oknem vyběhl ven. Hošík osmiletý u dveří přendal z pravice do levé ruky psaní, vystoupil na prsty, by dosáhl do kroupky se svěcenou vodou. Svěcenou vodou dotekl se čela, udělal křížek a poklekl směrem ku svatostánku. Povstal a spěšně ubíral se do pravé části chrámu, kde na zvláštním oltáříku stála veliká socha sv. Josefa s Jezulátkem. Jde hošík navštívit svatého Josefa?

Zdá se, že nikoliv. Neboť Alešova tvářička zesmutněla, nevinná očka hleděla zmařeně na sochu svatého Josefa. Proč se lekáš? Vždyť sv. Josef na tebe tak laskavě hledí, jakoby chtěl říci: „Neboj se, hošíku! Mám velmi rád takové poslušné a uctivé dětičky.“ Avšak Aleš asi nerozuměl němé řeči světcově. Neboť po rozpálených tvářičkách se koulely veliké slzy, jedna po druhé.

Zase zaskřípaly dvěře a do chrámu vešlo děvčátko asi dvanáctileté. To je Františka. Jde rovnou ke hlavnímu oltáři, pokleká u mřížky. Upialě pohlíží na svatostánek a modlí se chvíli vroucně. Pak odchází rovněž do pravé části chrámu. Chce se modlit křížovou cestu, aby se dobře naučila znáti ve-

likou lásku Pána Ježíše k nám. Ale v té chvíli zvědavý paprsek znova si posvítil na Aleše, a Františka spatřila stín. Ohlédla se, viděla plačícího, a již u něho stála s otázkou: „Co je ti? Proč pláčeš?“

Pátravě zahleděl se Aleš do očí Františce, jakoby chtěl vyzkoumat, zda její otázka zasluhuje důvěrné odpovědi. A s pláčem vypravoval: „Hledám jesličky s Jezulátkem. V neděli tu ještě byly — a již jsou pryč! Ach — nyní nemohu dát Ježíškovi psaní. Dám ti psaní čisti, slibíš-li mi, že budeš přítelkou mé ubohé sestřičky.“

Františka bez rozmýšlení odpověděla: „Budu jí přítelkou. Ale pojď, povíme si to venku; bezloho jsme již příliš mluvili v kostele.“ — Dívky se uctivě poklonily před svatostánkem a venku četla Františka psaní:

Milý Ježíšku!

Jistě víš, jak je naše Pavla nemocna, že jsme na cestě do teplé Itálie, kde se má sestřička uzdravit. Nemůžeme však jeti dále, protože její nemoc náhle se zhoršila. Ach — Pavla je tak smutná! A nebude veselejší, dokud se nesplní její nejvroucnější touha. Měla s ostatními dítkami poprvé přijati do srdečka Tebe. Ani bys, Ježíšku nevěřil, jak se na ten den těšila. Ani slyšeti nechtěla, když jí lékaři předpisovali cestu do teplých krajů. Spokojila se teprve, když jí velebný pán řekl, že může jíti ku sv. přijímání i v cizím kraji. Nyní však leží zde v hotelu naše Pavla těžce nemocna. Všecky bolesti snáší trpělivě. Jenom se bojí, že nebudeš k ní moci přijíti — a to jí velmi trápí. Proto jsem si umínil, že napíšeš psaní Tobě, milý Ježíšku, a že Tě budu prositi, bys brzy přišel k mé sestřičce. Vždyť o Vánocích dal jsi mi všecky hračky, za které jsem Tě prosil ve psaní. Milý Ježíšku, přijď k naší Pavle do srdečka, prosím Tě srdečně. Můžeš si za to zase vzít všecky mé hračky. Raději nechci nic mít, jen když Pavla bude zase veselá. Pozdravuje Tě Tvůj vděčný Aleš. —

Dobře, že psaní bylo konec. Františka by ani neviděla na čtení pro slzy, jež jí zaplavily očka. Vzala Aleše za ruku a pravila: „Aleši, já jsem Františka z fary, pan farář je bratr mého tatínka. Svěř mi to psaní. Dám je panu faráři, a on při mši svaté poví Ježíškovi, zač jej prosíš.“ S radostí odevzdal Aleš psaní, a spěchal domů šťasten, že přece se snad vyplní přání jeho sestřičky.

Nastalo čilé putování mezi farou a hotelem. Pan farář připravoval nemocnou Pavlu na sv. přijímání, Františka si zamilovala svoji novou přítelku a denně si spolu opakovaly svaté pravdy. Dne 9. března dostala Františka ku jmeninám krásný obrázek božského Přitele dítek. Právě se těšila dárkem, když

vtěl do fary Aleš. Udýchán, uplakán zvěstoval, že nepozorovaně vyslechl rozmluvu rodičů s lékařem. Že Pavla solva přežije tuto noc — tak náhle se zhoršil její stav. „Ach, Franliško, co řekne tatínek, až se vrátíme bez Pavly! Ona byla jeho miláčkem!“ V tom vešel pan farář: „Franliško, tvoje přítelka ještě dnes přijme poprvé Pána Ježíše. Jdi, svoluj známé spolužačky, ať přijdou do bytu Pavlina. Pak jdi pomoci zdobiti příbytek na příchod Páně.“

Za několik hodin přišel Pán Ježíš ve Svátosti. Obklopena zástupem dívenek, přijala Pavla Hosta nebeského a nejlepšího Těšitele. Štěstím zářila její bledá líčka. Aleš nemohl odolati; přistoupil tiše, sklonil se nad sestřičkou a šeptal: „Vid', Pavlo — že jsem psal Ježíškovi, proto přišel dnes k tobě!“ Znovu chtěl slyšeti potvrzení své domněnky. Avšak Pavla neodpovídá, jak obyčejně: „Dobře jsi udělal, Alešku.“ Neodpovídá. Jen se tak šťastně usmívá kamsi do stropu. A pojednou volá: „Již jdu, Ježíšku — již jdu!“ Umlkla ústa, srdečko přestalo tlouci. Andělé zavedli čistou duši do onoho nebeského kraje, kde věčně hřeje a uzdravuje láska Boží.

Plakali všichni. Pan farář pravil: „Dětičky, kéž byste všechny jednou odcházely k Pánu Bohu s dušičkou tak čistou, jako Pavla.“ —

S. S

Od mřížky k oltáři.

U mřížky před oltářem jsou dětičky. Avšak smějí k oltáři jenom dívky při svatém přijímání, po cestě dobré přípravy na tak svatou hostinu. Tuto cestu ukáže dětičkám Bohuš Novák v povídce. Dobře si všeho všimněte, dětičky — a jednejte podobně!

I. Výzbroj bojovníků Kristových.

Když důstojný pán dr. Veselý poprvé přehlédl ve školní světnici značný počet hochů, jež měl připravovati k prvnímu sv. přijímání, zaplesalo mu srdce radostí. Měl letos mezi nimi dvánácte žáčků, kteří měli přistoupiti ke stolu Páně o rok dříve, než dosud bylo obyčejem. V době, z níž vzata jest naše povídka, bylo to zvláštností. Dnes ovšem jest jinak, neboť sv. Otec v Římě i maličké zve ke stolu Páně.

Ale r. 1895, když Bohuš Novák přistupoval poprvé k sv. přijímání, zdálo se to lidem podivným. Ano někteří páni řekli i panu doktoru Novákovi — Bohušův otec byl z předních městských lékařů —, že by svých dětí nepřipustili tak brzo k sv. při-

jímání, nýbrž až budou rozumnější. Ale pan doktor nedal se ve svém úmyslu zviklati a odpovídal všem stejně: „Nevinné srdce je jistě Pánu Bohu milejší než chytrá hlava, a má-li se dítě státi rozumným, stane se jím jistě dříve a lépe se Spasitelem v srdci, než bez něho.“ Na to lidé nevěděli odpovědi, proto umlkli; ani panu doktoru Veselému nečinili již námitek, když mladého Bohuše Nováka s jinými jedenáctiletými vzal na přípravu k sv. přijímání.

Pan profesor si je všechny poznačil v seznamu a četl nahlas jejich jména. Bylo jich osmadvacet a všichni zde byli, od Václava Havlíčka, jemuž bylo již přes třináct, ale učení dosud nesnadno chápal, až po Bohuše Nováka, Benjamina třídy, jenž teprve v lednu měl jedenáct let. A všichni bez výjimky se radovali, že směji choditi na přípravy k sv. přijímání. Bylť pan dr. Veselý vždy dobrý a vypravoval krásné povídky; tu nikdy nezůstávali po škole, ani nepsali trestů, poněvadž si na tom zakládali, že se uloženému vždy naučili.

Hned v první hodině měli žáci opravdové vyražení. Pan profesor se jich tázal, čím by kdo z nich chtěl býti. Jen tři pravili, že ještě nevědí, a jeden se ještě rozmýšlel, má-li býti bankéřem nebo učitelem. Z ostatních 24 chtělo 12 hochů býti důstojníky, 4 profesory, 3 doktory, 3 soudci a 2 faráři. Náš Bohuš chtěl býti důstojníkem.

Když pan profesor viděl, že má před sebou holik válečných hrdinů budoucnosti, — neboť žádný z nich nechtěl býti snad jen poručíkem, nýbrž každý hned buď hejmanem nebo kapitánem neb i generálem a admirálem —, tu zahájil vyučování takto:

„Moji drazí bojovníci Kristovi! Jak pozoruji, máte všichni veliké, smělé plány do budoucnosti. Později se teprve ukáže, co z nich bude. Dnes však vám chci ukázati cíl jiný — blízký a mnohem vznešenější. Tato hodina ve škole, v níž se připravujete k sv. přijímání, jest jako vojenskou školou Krista Pána. Máte jemu vystavěti chrám ve svém srdci. Ale tu třeba pracovati tak jako kdysi Židé, když si stavěli chrám: v jedné ruce lžíci zednickou, ve druhé meč. Jako jste se již na křtu sv. stali dítkami Božími a chrámy Ducha sv., tak brzo po sv. přijímání stanete se sv. biřmováním pravými bojovníky Kristovými. Tu jest mou svaťou povinností a odpovědným úkolem, bych na vás v léto přípravě vložil vojenskou výzbroj, v níž byste se objevili před nebeským králem, dobrý boj bojovali a vydobyli si království nebeského.

Proto zanechejte nyní dětských her. Slyšte, co i k vám dítkám volal sv. apoštol Pavel v první neděli adventní: „Noc minula, den pak se přiblížil. Odhoďme tedy skutky temnosti a oblecme se v odění světla.“ A víte, co rozumí velký apoštol

tímto oděním světla? To sdělil věřícím efesským v jednom svém listě, v němž praví: „Vezměte odění Boží (plnou zbroj Boží), abyste mohli odolati v den zlý a všechno vykonavše, byste stáli (vítězně). Stůjte tedy pohotově, opásáni pravdou, oblečeni v pancíř spravedlnosti — vezměte ke všemu tomu štít víry a vezměte přilbici spásy a meč Ducha, to jest slovo Boží.

„Vidíte tedy, milí žáci“, pokračoval nyní dr. Veselý svými slovy, „takovou krásnou výzbroj má vám poskytnouti příprava na sv. přijímání. Váš duch má býti vyzbrojen božskými pravdami a mladistvé srdce vaše má zářiti křesťanskými ctnostmi. Pak uzná vás Král nebes za své učedníky a zvolí si srdce vaše za svůj stan. Neboť nejen naše vlast, ale i sv. církev polěbuje statečných bojovníků a hrdinů. I na ni nepřátelé stále útočí. Kdo chce tedy nyní bojovati statečně a věrně pro Boha a jeho království, ten uschová doma své hračky a uchopí se zbraní Kristových: katechismu, modlitební knihy, růžence, přemáhání sebe a jiných duchovních zbraní důležitých v boji o království nebeské.“

Když Bohuš přišel domů z první přípravné hodiny, vypravoval matce, která ve škole řekl, že chce býti důstojníkem a hrdinně bojovati za vlast. Pravil však též, že chce býti i pravým bojovníkem Kristovým. Na to zabalil svůj prapor, šavli a přilbici a zanesl vše nahoru až na půdu. Když se ho matka ptala, proč tak činí, pravil: „Nebudu si již hráti jako malé děti.“ Téhož dne dostal od otce náhradou novou modlitební knihu pro dívky poprvé přijímající a od maminky krásný růženec. Tak si Bohuš pevně umínil, že ač má teprve jedenáct let, přece již bude bojovníkem Kristovým a oděje se výzbrojí Boží.

II. Manévry.

Uplynula již nejedna přípravná hodina od té doby, co Bohuš Novák uschoval svůj vojenský stejnokroj. Hromady písku na dětském hřišti byly opuštěny a většinou zaváty bělostným sněhem. Zatím však, co v přírodě bylo mrtvo, rozkvétala v hodinách p. profesora Veselého nádherná zahrádka ctností. Malí studentici dali si opravdu záležeti na přípravě k prvnímu sv. přijímání. Horlivý a neunavný učitel náboženství dovedl nadchnouti své mladistvé žáky duchem skutečně vojensky opravdovým. Rádi a ochotně učili se věčným pravdám víry. Čím lépe však poznávali Boha, jeho velikost a dobrotu, tím snadnějším a čestnějším se jim zdálo sloužiti tak vznešenému Králi nebes a bojovati pro jeho čest. Ó, to nebylo vyučování suchopárné a nudné, zde se neučilo pro školu a učitele, nýbrž pro Boha a pro vlastní štěstí.

Častokráte pravil jim pan profesor: „Hle, hoši, ta třída zde jest pro vás kasárnou a katechismus cvičišťem, kde se musíte vycvičiti ve službě Boží. Jakmile však vyjdete ze školy, to nejdete na dovolenou, nýbrž na velké manévry, v nichž máte ukázati a dokázati, čemu jste se zde naučili. Vaši rodiče a sourozenci, učitelé a soudruzi a vůbec všichni, s nimiž přijdete do styku, musejí na vás a na vašem jednání poznati, čího ducha děti jste a kterého krále vojsko. Ať o žádném neslyším, že se venku styděl za sv. víru; toť by bylo tolik jako prchnouti od praporu, opustiti armádu Kristovu a přejíti k nepříteli. Kdo nepěkně mluví neb docela něco zlého činí, ten jest jako voják, jenž si neváží šatu svého krále a pošpiní jej špínou. Kdo pak je lenivým v modlitbě a v učení, tomu zajdou knoflíky a šavle zrezaví. — Tedy na manévrech poznám své vojíny a nastávající obránce vlasti a církve.

Komu zvláště při té řeči ani slůvka neušlo, to byl náš Bohuš. A jak se přičiňoval, aby se ukázal celým mužem v manévru života, ač teprve jedenáctiletý! Rodiče jeho mohli skutečně míti z něho radost. Pozorujme jej, kterak se chová od rána do večera v době přípravy na první sv. přijímání.

Pan doktor dal do pokojíka Bohušova zavést elektrický zvonek. Jakmile zazvonilo, 40 minut před počátkem školní mše svaté, neobracel se Bohuš s boku na bok. Věděl, že nejsnáze se vstává, když se člověk dlouho nerozmýšlí, ale vyskočí z teplé postele rovnýma nohama. Ani si dlouho neprofíral oči, ani neseděl dlouho na pelesti přemýšleje o přerušeném snu. Za tři minuty stál již u umyvadla. A studená voda snadno zaplašila poslední stopy ospalosti s tváře i s celého těla. A když byl hotov a upravil si ještě vkusnou vázanku, vyndal modlitební knihu, poklekl před krásnou soškou Pána Ježíše a modlil se ranní modlitbu tak zbožně, že to jeho anděla strážného muselo opravdu potěšiti. Pak uložil do tašky své sešity a knihy a seběhl dolů do obývacího pokoje, odkud voněla již káva a čerstvé housky. Mohli byste viděti, jak způsobně přál dobrého jitra otci, mamince a babičce, a jak mile laskal pětiletou sestřičku, která byla již také vzhůru. A nyní se řádně mladý voják posilnil k dennímu dílu. Nežli však uchopil se opět tašky, vzal latínek obyčejně latinskou mluvnici a vyzkoušel Bohuše několika otázkami, umí-li slůvka. A Bohuš uměl, to mi věřte. A pak věděla maminka, že je denně zbožně a pozorně přítomen mši sv. Odkud to věděla? Inu, poněvadž chodila obyčejně s ním do kostela, často i babička, ačkoliv již měla 63 let

O škole nechci ani příliš mluvit. Vždyť jeho učitelé sami dosvědčí a dnes ještě lze se toho dočísti ve vysvědčení, že byl Bohuš nejlepším žákem celé třídy. Po vyučování se nepotulo-

val dlouho po ulici, aniž nelaskavě škádlil lidi, nehašteřil se se spolužáky, ani nezevloval do výkladních skříní.

Pan doktor nemusil se ani trochu starati o to, by se jeho synáček naučil svým úkolům; neboť k učení se nedal Bohuš dvakrát pobízet. Poťom se ovšem mohl též pobaviti. Četl si pěkné a dobré knihy, pohrál si někdy mile a laskavě se svou sestřičkou Klárkou a vypravoval jí něco pěkného o sv. Mikuláši neb o Jezulátku.

Nesmím však zapomenouti, že kdykoli šel Bohuš s rodinou neb se svým druhem Jeníkem Slavělem na procházku, rád se zastavil na chvílku v kostele, aby navštívil božského Spasitele a jemu se poklonil. Večer pak nikdy neulehl, aniž by se — obyčejně s maminkou — nepomodlil zbožně večerní modlitby tam, kde vykonal svou modlitbu ranní.

Když pak prozpyťoval krátce své svědomí, litoval zajisté upřímně svých malých poklesků dne právě uplynulého; ale Pán Bůh byl jistě spokojen se svým statečným bojovníkem a jeho denní prací. A nejen Bůh byl s ním spokojen, ale všichni ho měli rádi a stále raději a raději: otec, matka, sestřička Klára i služka Anna, která již dlouho u doktorů sloužila, pan dr. Veselý a všichni jeho učitelé i spolužáci.

FR. STRÍZOVSKÝ:

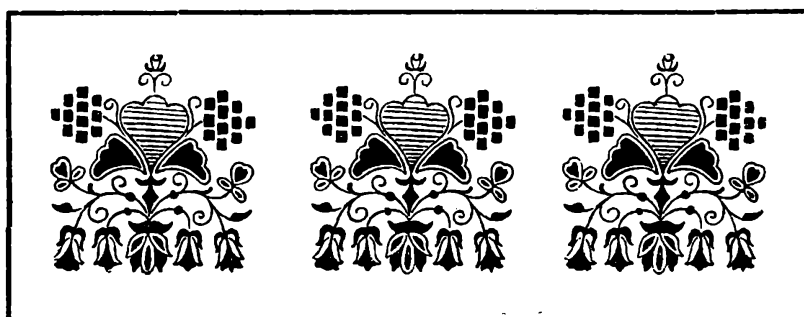
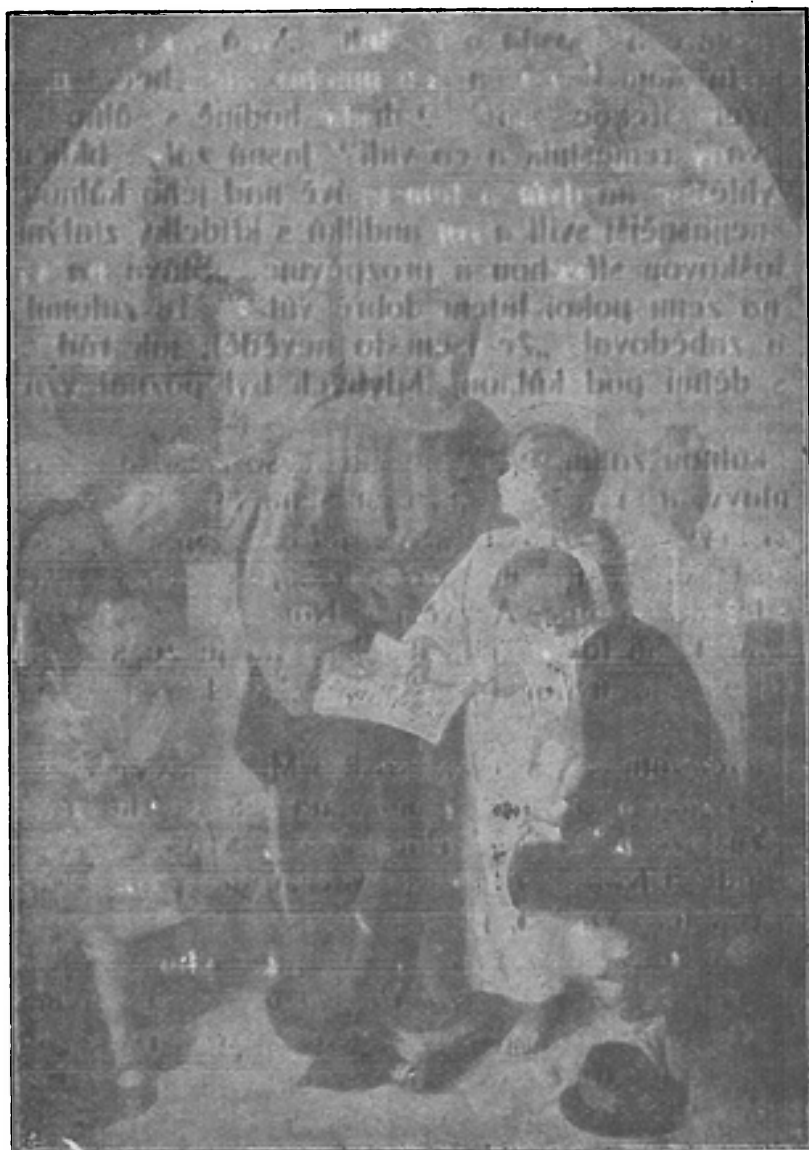
Před sv. přijmáním.

Přijď, ó Pane Ježíši,
v srdce mého čistý chrám!
Nic mou touhu neztiší,
jenom Ty, můj Bože, sám.

Tys můj přítel, Tys můj král,
jenom Ty jsi blaha zdroj,
bez Tebe je život žal;
s mou se duší, Jezu, spoj!

Marný světa spěch i shon,
bez Tebe-li žiti chce;
děsnou věčnost, bídný skon
schystá hříchu ovoce.

Ale duše andělská
v Tobě jen svůj hledá ples,
po Tobě jen touží, lká,
ó, přijď, Pane, ještě dnes! —

V Z.:

Vánoční pověst — a sv. přijímání.

Když chodila Marie Panna po světě, přišla do chaloupky chudého kováře a prosila o nocleh. „Milá paní“, omlouval se kovář, „chaťu mám lésnou a dělá mnoho, ale chcete-li, tam pod kůlnou můžete přenocovat!“ O druhé hodině s půlnoci probudil se upracovaný řemeslník a co vidí? Jasná záře obkličuje chaloupku, vyhlédne na dvůr a tam právě nad jeho kůlnou hvězda ze všech nejjasnější svítí a roj andílků s křídelky zlatými vznáší se nad doškovou střechou a prozpěvuje: „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ Tu zalomil chudás rukama a zabědoval: „Že jsem to nevěděl; jak rád bych byl přespal s dětmi pod kůlnou, kdybych byl poznal vznešeného hosta!“

Pod kůlnou zalím Jezulátko zimou se třese a Matka snímá závoj s hlavy, trhá na plénky, hrst senu pod nožky Mu klade, slamou přikrývá a uspává: „Spi, Ježíšku, spi!“ Tisíce andělů čeká na její pokyn, ale ona sama pečuje o Děťátko, neboť ani anděl matky nenahradí. A zvěst o Narození Páně letí nejprve k chudásům, k pastouškům u lesa, i budí je ze sna a pozývá, by první pospíšili uvítat Pána v jesličkách, chudičkého jako kvítek polní.

S jásotem andělů, s ukolébavkou Matky Boží mísí se hlasy pastoušků; malému Děťátku pískají na píšťaly, na rohy vytrubují, aby zábavu mělo Boží Pacholátko; skromné dárky u jesliček ukládají a Ježíšek z jeslí na vše se dívá, vděčně se usmívá a ručky k nim vzpíná, jakoby žehnal.

A Matka Boží starostlivě pobíhá po chudičké kůlně, na pastoušky se usmívá, — a bylo hlučno a veselo kolem kolébky Ježíškovy, jakoby jas a blaženost s nebe rozlily se po zemi.

A chudás kovář za dobrotu svou zázrakem byl odměněn. Měl dcerušku roztomilou, ale mrzáčka ubohého, bezruká se narodila. Děvuška ta vloudila se mezi anděly a pastoušky koledníky, — modrá očka soucitně upjala na Jezulátko, dívíc se všemu, co viděla.

Marie Panna, když spatřila chudinku, lítostí jata, dí k dcerušce kovářově: „Jdi, podej mi z jeslí moje Děťátko!“ Tu oči dítěte zalily se slzami, smutně přistoupilo blíže a odpovědělo s žalem přetěžkým: „Kterak já ubohá podati mám Děťátko, když nemám rukou?“ „Sáhni jen, děvčátko!“ vybízela Panna Maria. A dívka sáhla — a hle! rázem jí narostly obě ruce, a již chová Ježíška a podává svaté Máteři. — I překypěla duše její blahem nezměrným, oběma ručkama náhle narostlými jala se mávati, jako mladá bříza z jara mává svěžími ratolestmi, smála se,

plakala a běžela do chaty volajíc: „Ejhle, mám ruce, již mám čím modliti se i pracovali!“

Milé dětičky! Jak šťastná byla dceruška, že mohla chovati Božské Pacholátko! Jak přešťastné dítky křesťanské, že mohou téhož Pána Ježíše přijímati a chovati v srdcích svých v Nejsv. Svátosti Oltářní! Čiňte tak rády, často a uctivě, a oběťte sv. přijímání za ubohé dítky pohanské!

Sv. Růžena z Limy.

Mám takovou starou knihu — byla tištěna roku 1691. Tam je vypravování o životě svaté Růženy z Limy. Napíši vám, dětičky moje, kousek toho vypravování, byste poznaly, jak dítky mají mítí rády Pána Ježíše již od malička. Stará kniha vypravuje:

„Když byla Růžena poněkud starší, musel jí zpovědník dovoliti svaté přijímání čtyřikrát nebo pětkrát za týden. Před každým sv. přijímáním se snažila připravit Pánu přibytěk jak možno nejčistší. Tak hořce plakala lítostí nad malými poklesky, jakoby se nebyla již dlouhé měsíce zpovídala.

Aby také tělo cítilo něco z toho velikého hladu, jakým srdečko její toužilo po Pánu Ježíši, postila se celý den před sv. přijímáním. Ku stolu Páně přistupovala tak vážně, s takovou svatou uctivostí, že by to dovedl jen anděl popsat.

Jednou poručil jí zpovědník povědět, jaké účinky působí Růženě sv. přijímání. Odpověděla, že Tělo Páně ji občerství lépe než nejvzácnější pokrm; že v srdci je tak spokojena, šťastná po sv. přijímání, že toho nedovede slovy ani povědět.

Denně chodila Růžena do kostela dominikánského na mši svatou. Všichni přítomní byli dojata její pozorností a zbožností. Po celou dobu neodvrátila tváře ani zraku od oltáře. Ať šel kolem ní kdokoli, ani okem nepohnula, nikoho si nevšimla. Když byla vystavena Velebná Svátost při čtyřicetihodinové pobožnosti, zapomněla Růženka na jídlo, na horko, na všecko; od rána do večera klečela a modlila se před Velebnou Svátostí.

Jednou připlulo nepřátelské loďstvo před přístav Růženina rodného města. Solva o tom uslyšela, hned svolávala sestry třetího řádu sv. Dominika — by s ní šly hájiti svatostánek s Velebnou Svátostí. Nadšeně všechny své sestry napomínala, by se nebály; že to bude nesmírné štěstí pro ně, položití život za Pána Ježíše, jenž také z lásky k nim život obětoval.“

Dušinko milá, co se ti nejvíce z toho všeho líbí? Strýček ti prozradí, co se jemu nejlépe líbí z celého vypravování o svaté

Růženě. Tohle se mi zdá nejkrásnější: „Když byla Růžena poněkud starší, musel jí kněz dovoliti sv. přijímání čtyřikrát, nebo pětkrát za týden.“ — Víš, proč jí to musel dovoliti? Protože byla velmi hodná. Ano. Ale, hlavně proto, že o svatě přijímání velmi prosila svého velebného pána. Pravila, že má hlad na sv. přijímání! Víš, co to je, mítí hlad na sv. přijímání? Ach, dušinko zlatá, kéž by tě Pán Ježíš naučil hladověti na sv. přijímání! Takové srdečko by velmi rádo se otevřelo Pánu Ježíši. Kdykoli vidí oltář, kdykoli přistupují lidé ku sv. přijímání — myslí si takové hladové srdečko: „Ach, kéž by mi bylo dopřáno přivítati Pána Ježíše v příbytečku mého srdečka!“ A pak jde ke sv. zpovědi, může-li. A po sv. zpovědi prosí: „Velebný pane, prosím vás, mohl, či mohla bych jíti ještě dvakrát ku sv. přijímání?“

Rozvaž to, dušinko zlatá, jak by se to dalo udělati. A jak by to bylo krásné!

A. PAVLOVÁ:

Co mi vypravovaly naše děti.

Chci vám často psáti a velmi mne potěší, když rády budete čísti to, co vám povídám.

Jsem učitelkou a učím mnoho chlapečků i děvčátek v I. třídě a mám je ráda. I vás mám ráda, ačkoliv vás neznám. Podívejte se vždycky na nadpis před článku. Poznáte podle toho, kdo vám píše.

A tak vám dnes povím, co mi vypravovaly naše děti.

Vlastík:

„My máme ve světnici myš. Talínek na ni nalíčil past. Dal do ní maso. Otevřeným oknem vletěla do světnice hladová sýkorka. Zobkala do masa. Past sklapla a sýkorečka už neodletěla — zůstala přiražená, mrtvá v pasti.“

Přišli jsme do světnice a našli jsme v pasti místo myšky sýkorku. Bylo nám jí líto. Já s Fankou jsme ji pochovali pod jablonoň do zahrádky.“

Když jsme malovali, namaloval Vlastík okno, kterým sýkorka vletěla, past, sýkorečku a její hrobeček.

Hedvička se hlásí:

Nám vletěla sýkorka do světnice. Maminka jí chtěla dát semence, co máme pro kanárka, ale sýkorka „frnk“ zas oknem ven“

Děti mají radost, že ptáček zase uletěl na svobodu a smějí se.

V l a d k a:

„Nám vletěla sýkorka do světnice. Chytila jsem ji, pohladila a pustila jsem ji ven.“

A n e ž k a zase praví, že jim ňukala sýkorečka zobáčkem na okno. Dali jí drobečky chleba a sýkorka je sezobala

Chválím naše děti, že jsou tak hodné a dobré, že neublíží ptáčkům. Ptáček je nejraději venku na svobodě. Někdy zabloudí do světnice a neví kudy kam. Nedobré děti jej pak trápí. Zavrou jej za okno nebo do klece. A ptáček by plakal, kdyby to uměl. On aspoň píská, to je jeho pláč. Chce ven a ven.

Když má hlad, ňuká na okénko. Ptáčkům je v zimě zle. Hoďme jim trochu drobečků, slitujme se nad malými ubožáčky!

* A. PAVLOVÁ:

Strach má velké oči.

V malém domku na kopečku bývá smutná rodina: maminka a 2 chlapci. Starší Ondřej má 9 roků, mladší Josífek 5 roků.

Neužijí žádných radostí. Maminka denně pláče a vzpomíná na tatínka, jemuž ruská kulka projela drahou hlavou. Nevrátí se už nikdy ku svým milým, tam daleko je pochován v cizí, neznámé zemi.

Maminku souží starosti, jak uživit obě děti, čím je ošatit, kde jim zaopatřit obuv. Od rána do noci se lopotí a shání živobytí. Ondřej jí pomáhá. Ubohé děcko ani do školy nemůže. Josífek bývá doma sám. Měl bolavou nohu a ležel mnoho měsíců. Nyní nesmí ven, aby se mu nemoc nevrátila.

A tak jednou povídá maminka:

„Josífečku, já půjdu s Ondřejem na dříví do lesa. Buď zde pěkně sám a hrej si! Tuhle máš kalendář, prohlížej si obrázky. A jest-li budeš hodný, budeš drát mamince peří, aby ti nebyla dlouhá chvíle.“

Maminka uhasila oheň v kamnech, sirky schovala do síně, pohladila malého hlídače domu, zamkla domeček a šla do lesa. Nohy šly, ale její srdéčko zůstalo u ubohého Josífka.

Josífek prohlížel chvíli kalendář. Potom sedl za stůl a studenýma ručkama začal drát peří. Hodiny tikaly „tik-tak“, obrázek sv. Jiří s drakem usmíval se na Josífka.

Maminka jaksi dlouho nešla. Josífek každou chvíli vylezl na lavičku, aby se podíval oknem, nejde-li.

Nikdo.

Začalo mu být smutno a chtělo se mu plakat. Sedl si na židli před postel a díval se na tatínkovu podobiznu.

Tu naráz cosi písklo.

Josífek sebou škubl. A zas něco písklo za skříní a hned na to ozvalo se škrabání. — Josífek zatajil dech a zůstal na židli jako přimrazen. Myš — jistě je to myš! Ondřej mu jednou vypravoval, že myš ráda skáče dětem na hlavu a prokouše se do hlavy. Ach, kdyby jej tak zde uviděla! Třásl se strachem.

V tom se ozval zase pískot a myš „škrk“ hnala se přes světnici a — přímo pod postel.

Josífek vyskočil a utíkal do síně ke dveřím. Křičel z plna hrdla a plakal. Ven se dostat nemohl, tiskl se aspoň na dvěře. Báł se ohlédnouti, aby neuviděl myš.

Tak jej našla maminka skrčeného, uplakaného, zimou zkrhlého za dveřmi. Zaplakala ubohá maminka nad ním a pokárala Ondřeje.

Děti, nestrašíváte někdy svých malých bratříčků a sestřiček?

A zda-li pak vy se nebojíte, jste-li doma sami? Kdo z vás jde poslušně i večer za tmy na dvůr, do komory, do sklepa, když maminka pošle?

Čeho pak se bojíte? Víte, že Bůh všude na nás hledí svým dobrým, laskavým pohledem a že bez jeho vůle nespadne s vaší hlavy ani vlas jeden?

Hrdinům, kteří si objednali u strýčka medailky a obrázky, oznamuje se, že strýčkovi zatím se medailek nedostává. Mějte asi 3 neděle trpělivost. Pak vám poštovní posel přinese vaše odznaky.

Přihlásilo se opět mnoho nových hrdinů. A nejvíce z Obyčova u Žďáru a z Hluboké v Čechách. Všecky své hrdiny pozdravuje strýček.

Odběratelům! Poněvadž je stálá poplávka po čísle 1. a není již na skladě, prosíme o laskavé jeho vrácení, jestliže komu zbývá!

ROČNÍK V. ČÍSLO 5.

PÁN PŘICHÁZÍ ÚNOR 1918

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltářní

Vychází měsíčně

Pořádá P. E. Soukup, dominikán

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci

Zodpovědný redaktor B. Bunža

Tiskem kníže-arcibiskup. kniž. a kamenotiskárny v Olomouci

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Jak jsi krásné, Jezulátko!

Jak jsi krásné, Jezulátko,
ve monstranci svaté!
Dokola roj andělíčků
drží svíce zlaté.

A Bůh Otec s nebe volá:
„Toť je Syn můj milý!
V něho věřte, důvěřujte,
byste moji byli!“ —

A lid sklání v pokoře
hlavu svoji k zemi,
a Pán Ježíš mocnou ruku
drží nade všemi.

Požehnání padá dolů
v zástup matek, dělí,
a dál k mužům pode kůrem
jeho teplo lehl

A hle! Z očí slza září
mnohému zas blahem — — .
Ježíši můj! — Blažen, kdo dlí
na Tvém Srdci drahém!

Anděl svatostánku.

Dušinko, víš co jest anděl? Andělé jsou vznešené bytosti u trůnu Božího v nebi. Jest anděl moudřejší, než všichni lidé na světě. Jest anděl hodnější, než nejsvětější lidé. A takových andělů jsou veliké zástupy u trůnu Božího. Prozpěvují před Pánem Bohem nejkrásnější písně, klanějí se Bohu, přimlouvají se za nás. A když na zemi jest hodně, poslušné a nevinné dítko, říkáme, že jest jako anděl.

Obrázek ti ukazuje takového jednoho světce, jenž od malíčka byl jako anděl, až do své smrti. Je to svatý Tomáš Aquinský, z řádu dominikánského. Od mladých let již nejraději byl u Pána Boha. Zatím co jiné dítky si hrály, uchýloval on se do chrámu. Zatím co jiné dítky se tázaly svých vychovatelů, jak by si měly hrát, vyplával se jich malý Tomáš na Pána Boha. Jaký jest Pán Bůh, jaký má býti člověk, aby se líbil Pánu Bohu, to všechno chtěl dobře vědět. A záhy se stalo místočko před svatostánkem jemu nejmilejším.

Pohleď na obrázek, a poznáš, jak asi zbožně a pozorně se svatý Tomáš modlíval u Pána Ježíše před oltářem. Často celé noci vyklečel v modlitbách před oltářem. Když byl v nesnázích, spěchal k Pánu Ježíši, prosil jej o radu. Když zlá bouře se přihnala a klášter se olřásal ranami hromu, ulíkal se svatý Tomáš před svatostánkem.

Byl svatý Tomáš nejučenější ze všech církevních učitelů. Mnoho knih napsal. Ale nejraději a nejkrásněji psal o Nejsvětější Svátosti Oltářní. Když napsal svoji největší knihu o Velebné Svátosti, vzal všechny archy, přinesl je před svatostánek a na kolenou prosil, aby jej Pán Ježíš osvětlil, zda co napsal nesprávně. A uslyšel hlas: „Dobře jsi o mně psal, Tomáši! Jakou chceš odměnu za to?“ A sv. Tomáš odpověděl: „Pane můj, nechci jiné odměny, než tebe.“

K úctě Nejsvětější Svátosti skládal sv. Tomáš překrásné písně. Od něho jsou písně, které jistě znáš, jež bývají zpívány při požehnání: „Chvalte ústa předústojnou .“, „Chval, Sione, Spasitele“, a jiné. Papež Urban IV. slyšel jednou kázati svatého Tomáše o Velebné Svátosti, a uchvácen jeho výmluvností, svěřil mu složení modliteb pro svátek Božího Těla.

Když na smrtelné lůžko přinesli sv. Tomáši naposledy sv. přijímání, promluvil světec ku svaté Hostii: „Naposledy na zemi přijímám tebe, jenž jsi mým Spasitelem. Z lásky k tobě jsem pracoval, kázal, vyučoval.“

Vidíš, dušinko, proč jsem nadepsal tento článek „Anděl svatostánku“? Protože sv. Tomáš toho krásného jména si zasloužil svým životem. Jako andělé jsou ustavičně u trůnu Bo-

Sv. Tomáš Aq.

žího, tak svatý Tomáš všechny volné chvíle byl před trůnem Pána Ježíše ve svatostánku. Tam jako anděl zbožně chválil Boha, prosil o radu a pomoc, tam za jiné lidi prosil.

Nechtělo by hodně dítko býti též takovým andělíčkem svatostánku? Není to těžké! Jen si hezky zajdi k Pánu Ježíši do kostelíčka, máš-li volnou chvíli. A v neděli na mši svaté tak se pozorně modli, jako svatý Tomáš. A Pán Ježíš bude mít rád svého andělíčka, bude jemu žehnat!

S. S.:

Od mřížky k oltáři.

III. Hlavní přehlídka.

Z nejdůležitějších dní té krásné doby, kdy se Bohuš připravoval na první sv. přijímání, byl den jeho generální svaté zpovědi.

Horlivý pan dr. Veselý věnoval zvláštní péči tomu, by své žáky přesvědčil, jak důležitá je taková zpověď generální a jak požehnané má účinky. Snad se domníváte, že jim nahnal hodně strachu před takovou důkladnou duševní očistou. Ale velmi se mýlíte! Právě naopak! Dovedl své žáky tak připravit, že s vroucí touhou očekávali okamžik, kdy budou moci své srdce očistiti ode všech hříchův a chyb. Bohuš sotva se dočkal toho dne a pak si jej v kalendáři zaškrtl červeně, jak to činíval jen o dnech, kdy jej potkalo velké štěstí. Tápal jsem se ho později kdysi, jak se připravoval na generální sv. zpověď. I vyprávěl mi se zářícím obličejem, na němž ještě sejevilo nadšení té doby:

Ó, pan prof. Veselý uměl nás tak připravit, že jsme hořeli nadšením, ač upřímné vyznání hříchů je dosti nesnadným. Byl prý, než-li se stal knězem, důstojníkem u vojska. Dovedl nás oživit duchem vpravdě vojenským. Království nebeskéjevilo se nám jako krásná země, které jsme musili dobýti stůj co stůj nedbajíce nebezpečí ani ran. Zlenivěli v dobrém nebo dopustili se hříchu bylo pro nás hanebným útekem a ztracenou bitvou. Když k nám chtěl po prvé mluvit o blízké generální zpovědi, přišel do třídy s patrným nadšením, velel nám po vojensku se postavit a dal nám tento rozkaz: „Hoši, božský Spasitel, náš nejvyšší vojenský velitel a Soudce živých i mrtvých chce budoucí týden konati u vás hlavní přehlídku. Kdo z vás nemá zdravou a upřímnou duši, zdravé a čisté srdce, ten není schopen pro království Boží a o Bílé neděli nesmí seúčastniti královské slavnosti.

Proto se každý dobře přeshvědčte, jak je to se zdravím vaší duše. Čí srdce v minulém životě různými hříchy ochuravělo, kdo si poskrnul bělostné roucho křesťní, ten ať se dá v lazaretě zpovědním od milosrdenství Božího vyléčiti a obléci rouchem milosti Boží. Kdo nemá tolik odvahy, by rány duše své ukázal duchovnímu lékaři ve zpovědnici a vyznal se ze svých hříchů, ten budiž vyloučen z vojska Kristova.

Víte přec, milé dítky, že nebeský Hospodář, jenž chtěl učiniti svatbu synu svému, pozvané hosty si nejprve důkladně prohlédl. A když našel hosta, jenž neměl roucha svatebního, dal jej uvrhnouti do temného žaláře, kde je pláč a skřípění zubů. Tak si musíte i vy stůj co stůj k svaté hostině svatební o Bílé neděli opatřiti roucho svatební. Kdo si je nezachoval od křtu svatého, může je opět obdržeti ve svátosti pokání. Zařídte se tedy dle toho! Pamatujte, že Bohu vševědoucímu a vševidoucímu nic neujde. Jedná se zde o vaši čest před Bohem, o spásu vaší duše a vaši věčnou blaženost!“ Tak pan profesor

My však, jeho žáci, jsme touhou jen jen planuli, bychom se nejlépe připravili na generální zpověď. Myslím, že žádný voják, jenž se má objeviti před svým císařem, více nepečuje o čistou uniformu, třpytné knoflíky, lesklou zbraň, než jsme se snažili my, bychom své duše očistili od hříchů svého dětství. Náš dobrý profesor náboženství byl nám v tom nejochotněji nápomocen. Uklidňoval úzkostlivé a lehkomyšlnějším vštlpil správný pojem o důležitosti takové očisty. Pamatuji si, jako by to bylo dnes, kterak jednou v únoru odpoledne konal s námi v kostele pobožnost k Duchu sv., by nás Duch sv. osvětlil a dal nám hříchy naše poznati. Ano, jednou v neděli večer měl i krásné kázání pro naše rodiče a pravil jim při tom, kterak nám mají pomoci v přípravě na sv. zpověď, nás upozorniti na naše hlavní chyby a především modliti se s námi za milost dobré litości. Neboť na dokonalé litości mu hlavně záleželo. Jednoukrát modlil se s námi křížovou cestu a při každém zastavení mluvil k nám tak dojemně o utrpení Páně a o našich hříších, které je zavinily, že se někteří z nás rozplakali a mně samému častěji vstoupily slzy do očí.

Myslím, že jsme se tehdy všichni dobře vyzpovídali. Kdyby nebeský Hospodář po té sv. zpovědi byl prošel našimi řadami, nebyl by našel nikoho bez roucha svatebního a nemusel by nikoho zavrhnouti.“

Tolik zvěděl jsem od samého Bohuše několik let po jeho prvním sv. přijímání a jistě mluvil pravdu. Od jeho otce, pana doktora, jsem se však dověděl ještě něco, čeho mi Bohuš — patrně ze skromnosti — nepověděl. V den sv. zpovědi generální založil si totiž zápisník, do něhož si vepsal svá zvláštní

dobrá předsevzetí. Skrýval je vždy velmi pečlivě, až kdysi je zapomněl na svém oltáříčku sv. Aloisa. Tu četl jeho otec tato krásná předsevzetí, jež jsou hodna následování:

„Děkuji Bohu z celého srdce, že mi dnes 26. února 1895 v generální svaté zpovědi odpustil všechny mé hříchy. Činím pevné předsevzetí, že 1. nikdy již neopomenu své ranní modlitby, 2. nikdy večer neulehnu, aniž bych vzbudil dokonalou lítost, 3. nikdy se nebudu smáti, když někdo vypravuje něco špatného, 4. nebudu lháti, i kdybych si tím mohl ušetřit trestu nebo pokorenění, 5. ať se mi přihodí cokoli, vždy se chci zpovídati dobře a upřímně. K tomu mi dopomáhej Bůh a nejsv. Panna Maria!“

Tak se zachoval Bohuš při hlavní přehlídce.

A. PAVLOVA:

Čeho se Anežka bála.

Anežka měla jít po prvé ku sv. zpovědi. Velebný pán je ve škole o tom mnoho učil. Pravil:

„Nebojte se, všechno, co jste udělaly, na sebe řekněte.“

V Anežce hrklo.

Velebný pán upřel na ni své laskavé oči. Jí se zdálo, že čte každou její myšlenku. Kdyby tak viděl, co ona spáchala! Jistě by jí už nikdy nepohladil, k ní mile nepromluvil. Vždyť on ji má jistě rád, poněvadž je nejposlušnější žačkou, jak slečna učitelka říká.

Když k němu přijde, syje jí hned jablka do klína, dá jí hrst řešeň, koláč, chléb s medem — co právě má.

A ona nyní mu má říci, co udělala!

Hroť zasadil se v malém srdečku. — —

A co vlastně udělala Anežka, že se nyní tak souží?

Anežka byla chudobných rodičů děcko. O hračkách, jimiž se těší děti zámožných rodičů, neměla ani potuchy.

Kdysi hrála si s dětmi na školním dvorku. Házely míčem. Míč byl tak měkkounký a maloučký, v hrsti se dal schovat.

„Kéž bych měla takový míč,“ zaloužila Anežka. —

Za chvíli děti míč pohodily ku plotu a odběhly na druhý dvorek. Anežka zůstala poslední. Rychle vzala míč a vsunula jej do kapsy.

Po vyučování spěchala domů. V zahrádce v šeříkových keřích měla své malé doupě, v němž si schovávala různá sklíč-ka, dřívka a kamínky. Tam se schovala a prohlížela si svůj míč.

Několikrát se odvážila maloučko jím pohodit.
Však tu jde Lidka sousedova:
„Co to máš?“ praví. „Aj, to je míč, kterým jsme si dnes ve škole hrály!“

Anežku polila krev. Zapřela:

„Našla jsem jej cestou u pastoušky.“

Zdalo se, že Lidka tomu věří. Anežku však začal míč páli-
ti. Zahrabala jej ve svém doupěti, aby jej nikdo nenašel a
pevně si umínila, že jej zítra položí tam, kde jej dnes vzala.

Spáti nemohla, mamince do očí pohlédnout nemohla. —
Ráno vzala míč a čekala netrpělivě, až děli vejdou do školy.
— Sáhne do kapsy — míč byl pryč. Divným způsobem zmizel
a ona nyní je přece jen zlodějkou. — Celá nešťastná šla do
třídy. Zdalo se jí, že má na čele napsáno: „Zlodějka.“

Kdykoliv pak byla ve škole zmínka o krádeži a lži, Anežka
zrudla ve tváři a hledala útočiště pod lavicí. Buď si utírala nos,
nebo hledala ztracenou gumu. — — —

A nyní, nyní se musí přiznat! Co si jen řekne velebný
pán? Den první sv. zpovědi se blížil a v Anežčině dušičce rostl
strach. — — —

— Anežka klečí u zpovědnice. Již jen 2 děti jsou před ní,
pak přijde ona na řadu. Srdce v ní hlasitě bije. — —

Již přikleká ku zpovědnici, drží lístek s napsanými hříchy
v třesoucí se ruce. Čte. Přišla až k místu: „Kradla jsem“. Za-
razila se. Ne — to nemůže povědět. Přeskočila a četla dál
a tak ještě neřekla 2 chyby, za něž se hanbila. — —

Vstává od zpovědnice a zdá se jí, že má na čele na-
psáno: „Kradla jsem a nyní jsem ještě svůj hřích zamlčela.“

A červ, červ nepokoje usadil se v malém srdci.

Ani po druhé, ani po třetí nepožalovala na sebe Anežka
ve svaté zpovědi.

A tak se už chystala k prvnímu svatému přijímání.

Matička chystala bílé šaty a věneček pro svoje děvčátko.
To onemocnělo strachem a výčitkami svého svědomí. Celá
roztržitá radila se Anežka druhého dne s dětmi před školou,
veselost zmizela s její tváře. Hlavou jí hučelo slovo velebného
pána: „Svatokrádež.“

Ano, ano, Anežka byla u prvního sv. přijímání a byla po-
tom tak nešťastná, jak jenom může být nešťastné 10leté dobré
dítě, které si neví rady a pomoci.

Obrázek, který dostala toho dne na památku, ji netěšil.
Zdalo se jí, že jí ani nepaří.

Rozhodla se, že tomu trápení učiní konec.

Byla opět svatá zpověď. Anežka sebrala všechnu statečnost
a pověděla — co nepověděla už třikrát na sebe.

A vida, velebný pán jí za to nehuboval! Když vycházeli z kostela, hleděl na ni stejně mile jako dříve.

Kámen jí spadl se srdce.

Jako srnka běžela domů a políbila malce tak bouřlivě ruku, že se tato až podivila.

Vyběhla do zahrady a honila se s Ořechem o závod lehce a šťastně, že se zbavila své lži, přetvářky a klamu — že je zas dobrým dítětem.

Sladce se jí té noci spalo.

Pro hrdiny.

Aby moji malí hrdinové a hrdinky nemysleli, že na ně strýček zapomněl, budeme zase chvilku spolu hovořiti. Moji zlatí, ani byste nevěřili, jak si lidé váží takových nebojácných hrdinů, jako jste Vy. Slyšel jsem od mnoha moudrých pánů velkou chválu takových dítek; že zůstanete-li hrdinami, jistě vykonáte veliký kus práce pro blaho lidí. Vím o pánech učitelích, kteří dávají dítkám Váš časopisek, hlavně pro tu jeho poslední stránku „Pro hrdiny“

A kdybyste věděli, jakou radost má strýček, když skoro každý den od listopadu 1917 dostává psaní tohoto obsahu: „Přihlašuji se mezi vaše hrdiny a slibuji, že budu pečlivě zachovávat zákony hrdinů! Pošlete mi odznaky za přiložených 20 hal. ve známkách.“

Držte se, nebojácní hrdinové, a statečné hrdinky! Kdyby Vám říkal kdo chtěl nevím co, pamatujte vždycky, že lihové nápoje pro dítky jsou jedem osudným. A až budete velkými, nebudou Vám též lihové nápoje nic platny. Naopak však do mnohých nebezpečí přivádějí člověka lihové nápoje. A kdo jich nepije, stane se a zůstane mnohem snáze pořádným člověkem, než člověk lihovinám oddaný. Všecky Vás upřímně pozdravuje Váš strýček

E. S.

Kdo má zbytečných 10 haléřů? — Ať je pošle strýčkovi a dostane poštou krásnou knížečku „Vlastenecké modlitby“ s obrázky.

ROČNÍK V. ČÍSLO 6-7.

PÁN PŘICHÁZÍ

DUBEN 1918

Časopis katolické mládeže věno-
vaný úctě nejsv. Svátosti oltářní

Vychází měsíčně

Pořádá P. E. Soukup, dominikán

Nákladem Matice cyrilo-
metodějské v Olomouci

Zodpovědný redaktor B. Bunža

Tiskem kníže-arcibiskup. kníh-
a kamenotiskárny v Olomouci

FRANT STŘÍŽOVSKÝ:

U brány nebeské.

Umřel hoch a jeho duše
ku nebeské bráně kluše.
Dí mu Petr, klíčník svatý
„Nemám chuť, hochu zlatý,
dál tě pustit, k svému Pánu.
Co je válka, jenom hanu
slyšet na děti tu v ráji.
nepěkné teď mravy mají — “

Tak si svatý Petr brouká,
na hocha se chmurně kouká.
Hoch své oči k zemi klopí,
náhle však se k prosbě vzchopí
„Svatý Petře, vzpomeň sobě,
jak jsi v dávné kdysi době,
dokud Pán žil v zemi svalé,
též Jej zapřel po třikráte!“ —

„„Ano, zapřel. Za to ale
plakával jsem neustále,
kál jsem se pak život celý,
až mi vlasy zšedivěly.
U pozemských teď však děti
napravení neviděti.““ —

„Svatý Petře, já své viny
liťovat jsem nebyl líný;
touhu měl jsem po Ježíši,
nech mě vejít v Jeho říši!“ —

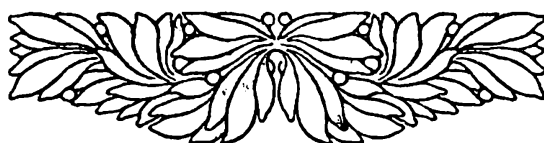
„„Dokaž, že si vážíš Pána, —
otevře se nebes brána!““ —
Tak dí Petr hocha měře
od hlav k patě v nedůvěře.

A slyš! Rajský zpěv se blíží,
hoch i Petr k bráně vzhlíží,
která náhle otvírá se
a roj duchů v nebes kráse
zjevil se. Z nich jeden kráčí
k hochovi a s plesem praví:

„Ježíš Kristus tebe zdraví
i Maria, Jeho Máti.
Že své hříchy uměls káti,
Pána často přijímati;
čekají už na tě Svatí!“ —

A než hoch se vzpamatoval,
v řízu svou jej anděl schoval
a roj duchů nazpět zase
v nebe krásné ubírá se.

Tu dí svatý Petr k sobě:
„Přece i v té války době
na zemi jsou hodné dítky,
ze zahrady Boží kvítky,
které přijímají Krista
v srdce nevinná a čistá —
těch je věčná spása jistá!“ —

S. S.:

Od mřížky k oltáři.

IV. Král přišel

Konečně nastala Bílá neděle. Dr. Novák s rodinou mimo Bohuše byl již na první mši sv. u stolu Páně. Ještě nikdy neviděl Bohuš, že by otec byl tak hluboce dojat. A jak dojemně se staral o maminku! Ta byla dnes tak bleďoučká a zdála se tak znavena, že byl pln starosti o ni. Ale maminka se jen usmívala a pravila, to vše že nic není; to že jest jen z příliš velkého štěstí toho dne, později že jí bude zase dobře. Čilá a svěží byla však babička, která se toho jitra nemohla ani dosti naopakovati: „Díky Bohu, že jsem se dočkala tohoto dne; kdo ví, budu-li za rok ještě na živu!“

Nelze vypsat myšlenek, jež měl Bohuš, když prováze-
j sa rodinou ubíral se do školy, kde se scházeli všichni, kdož
měli poprvé přistoupiti ke stolu Páně. Když se potom pan dr.
Veselý ve třídě otázel, má-li kdo ještě něco na srdci, nežli
přistoupí k sv. přijímání, tu zavrtěl každý hlavou; nikdo již ne-
měl ničeho na srdci. Při hlavní přehlídce uvedli vše do pořádku.
Nyní ať přijde nebeský Hospodář a prohlédne si hosty. Všichni
mají své roucho svatební. Ať zavítá král sám! Zde jsou jeho
malí bojovníci v plné parádě a čekají na Něho.

Ó kéž bych vám mohl popsat krásné kázání našeho profes-
sora Veselého! Zajisté byste se dojati rozplakali, plakali
lidé, kteří je slyšeli.

Co však teprve se dělo v srdci Bohušově, když se vrátil
od mřížky na své místo, kde dlouho pak trval v tichém rozjí-
mání! Klečel tak dlouho nepohnulě, tiše, nevěděl o ničem
okolo. Kdo ví, jaký tajemný rozhovor měl se svým Pánem a
Spasitelem! Kdo se kdy doví, co řekl v oné nezapomenutelné
hodině mladistvý bojovník svému nejvyššímu veliteli a králi?
Jen maličko jsem z toho zvěděl a překvapilo mě to. A jeho
rodiče též, to mi můžete věřit.

Když se totiž Bohuš vracel po dojemných službách Božích
a celá rodina jej očekávala v předsíni otcovského domu, tu
řekl hošík něco, čemu se všichni podívali. Když mu totiž teta
Klára brala svíčku z rukou a Klárka s věnečkem na kadeřavé
hlavičce chtěla mu podat kyfci a odříkat přáníčko, tu vrhl
se Bohuš vzlykaje matce v náruč a první slova, jež pronesl, byla:
„Maminko, smím se stát knězem?“

V prvním okamžiku oněměli všichni údivem. Nežli mohl
kdo Bohuši na tuto neočekávanou prosbu odpovědět, počala

Klárka odříkávali své veršíky, nad něž neznám přiměřenějších náladě tohoto okamžiku:

„Spasitele, krále slávy,
srdečko tvé vděčně hostí,
zachovej mu věčnou věrnost,
chraň se hříchu, zdob se ctností!“

Jak krásně a půvabně to sestřička uměla a jak způsobně podala kytky! A jak hrda byla na ni babička, která ji této básničky naučila! Tu i pan doktor přešel si kapesníkem oči a ten se přece tak hned nezachvěl, i když musil pacientovi způsobiti velkou ránu.

Při obědě chtěla Klárka stůj co stůj seděti vedle bratříčka. A poněvad měl Bohuš kytičku na prsou, ona pak věneček na hlavě, prohodila prostosrdečně, že jest jeho malou nevěstou. Všichni se smáli milému nápadu dítěte. Nikdo však si ani nepomyslel, že o dvanáct let později slečna Klára opět bude míti vínek na hlavě, poněvadž oblečena jako nevěsta bratrovi jeho kněžský vínek z hroznů a pšeničných klasů ponese na hedvábné podušce do kostela.

Strýček Josef, který ještě s ranním vlakem přibyl na slavnost, pronesl u stolu krásnou řeč, blahopřál Bohuši a jeho rodičům k tomuto nezapomenutelnému krásnému dni a přifukl si s nimi na zdraví. Také Bohuš a Klárka si směli přifuknouti, ač měli ve sklenicích jen malinovou šťávu; ale ta jim chuťnala lépe než pivo a víno a byla také zdravější!

V důvěrné rozmluvě tázal se najednou strýček Josef Bohuše: „Poslouchej, co ti to najednou napadlo, že chceš býti knězem? Vždyť jsi vždy toužil státi se generálem nebo něčím podobným! Vymluvil ti pan dr. Veselý tvé dosavadní přání?“

Bohuš usmál se, jako když někdo nechce úplně prozraditi svého sladkého tajemství, a pravil: „Ó, pan profesor Veselý o tom neví. On dokonce myslí, že budu důstojníkem, poněvadž jsem mu to řekl, když se nás jednou tázal, čím kdo z nás chce býti. Ale dnes po sv. přijímání přišla mi najednou myšlenka, že nebudu ničím jiným než knězem. Smím, tatínku, není-liž pravda?“

Pan doktor se jen usmál a pravil, ovšem že smí, bude-li to jeho povoláním a jestliže si to snad časem nerozmyslí jinak.

Ale babička, která velmi ráda četla v Písmě sv. a uměla mnoho z něho nazpaměť, vypravovala o malém Samuelovi, jak byl též náhle od Boha ke službě jeho povolán.

Nepovolal i svého malého vojína Spasitel dnes po sv. přijímání ke své službě?

Šťastná matka Bohušova viděla jej v duchu již vystupovati od mřížky k oltáři!

V Ve škole božského Mistra.

Bohuš nejednal tak, jak činívají mnohé dítky po prvním sv. přijímání. Do Bílé neděle jsou velmi pilné a hodné; ale pak se vrátí opět k bývalé nedbalosti a lhostejnosti a konečně se již nic nestarají o božského Spasitele, na jehož příchod se kdysi tolik těšily. Něco takového se o Bohušovi říci nemůže. Prospívalť nejen léty a rozumem, ale i hodností a zbožností.

Již následující neděli klečel opět u mřížky ve farním kostele. A když přišel domů, zatáhl svou milou babičku a šeptal jí do ucha: „Hádej, babičko, za koho jsem dnes obětoval sv. přijímání?“ Babička hádala a hádala, ale Bohuš stále vrtěl hlavou, a když nemohla pořád ještě uhodnouti, řekl jí to sám: „Za oba zemřelé dědečky a za babičku, maminčinu maminku, poněvadž oni s námi nemohli slaviti Bílou neděli.“ — Babičce vyhrkly slzy radostí a pohnutím.

V květnu počal Bohuš šestinedělní pobožnost ke cti sv. Aloisa; taktéž učinili téměř všichni hoši, kteří s ním byli poprvé u sv. přijímání. Šest nedělí po sobě přijímali tělo Páně a pan profesor dr. Veselý vždy večer té neděle měl k nim úchvatné kázání ze života sv. Aloisa, tohoto velkého patrona studující mládeže. Není divu, že se Bohuš přičiňoval víc a více, by se svému sv. vzoru stával vždy podobnějším. Jen vševědoucí Bůh a jeho anděl strážný vědí, kolikrát doma poklekl před svým oltářkem sv. Aloisa a zbožně prosil, by mu Bůh pomohl zachovati nevinnost a dopřál pokroku ve studiích.

Dalším krásným svátkem byla pro Bohuše neděle po svato-dušních svátcích r. 1895. Tehdy byl se svými spolužáky ve farním kostele ndp. biskupem biřmován. Nyní byl bojovníkem Kristovým v plném slova významu — a vskutku, nikdy po celý život nestyděl se za kříž, tento čestný odznak křesťanův.

Bohužel byla slavnost sv. biřmování, k níž zvlášť až z Vídně přijel matčin bratr Vilém Bohuši za kmotra, poslední rodinnou slavností, kterou slavila s nimi na této zemi babička.

V listopadu na to se velice zachladila a zemřela pokojně, ano radostně po krátké nemoci. Nikdy Bohuš nezapomene na dojemný okamžik, když ještě jednou musil přistoupiti k lůžku umírající a podati jí nádobku se svčcenou vodou. Nemocná smočila v ní prsty a žehnajíc miláčka svého na čele pravila: „Bůh ti žehnej, drahé dítě, a provázej tě na všech cestách tvých! Ráda bych se byla dočkala dne, kdy státi budeš jako kněz u oltáře Páně! Ale Pán Bůh ustanovil jinak — a jak on chce, tak

chci i já. Jsem však šťastná a raduji se z toho ještě umírajíc, že jsem se dočkala krásného dne tvého prvního sv. přijímání!”

Slechetná paní zemřela ještě téhož večera, kdy žehnala svému vnuku. Nelze říci, kdo více želel smrti babiččiny, zdali Bohuš nebo Klára; oba k ní lnuli stejnou láskou. — Třetího dne potom při pohřbu a při zádušní mši sv. měl Bohuš opět černý oblek, týž, který měl při prvním sv. přijímání. Ale to všichni známí nevěděli — a nebylo ani třeba, by to věděli — že téhož dne časně ráno byl Bohuš i s rodiči u sv. přijímání — za zemřelou babičku.

„I doktor byl?“ tázal se lékárník své paní, když přišla z kostela. „Ovšem, i dr. Novák byl“, opakovala paní lékárníková, „nejprve šel Bohuš, pak doktorova sestra, potom paní a naposled on sám. Na vlastní oči jsem to viděla.“ — Inu, když to viděla paní lékárníková, pak je to ovšem pravda.

Ale útěchy se toho smutného dne malému Bohuši také dostalo. Teta Klára se totiž rozhodla, že u doktorů již zůstane na vždy. Zvláště srdečně se z toho těšila paní doktorová, která bohužel stále churavěla. Tím byla s ní snáta část práce a starostí a děti našly v tetě Kláře velkou přítelkyni; bylať teta Klára věrným obrazem zesnulé babičky.

O Bohuši však se mohlo říci, co Písmo sv. praví o pachoteti Ježíškovi, že prospíval jak věkem, tak moudrostí a milostí u Boha i u lidí. Časté sv. přijímání, jež vykonal mezi rokem, je důkazem, že zůstal věren dobrým předsevzetím, jež si napsal o Bílé neděli, a že ve škole božského Mistra činil pokroky větší a větší.

A. PAVLOVA:

Malý nebožtíček.

Před chudým horským kostelíčkem leží na nosítkách malá rakev, ozdobená několika astrami. Kolem stojí příbuzní malého nebožtíčka: mamička, kmotřenky, tetičky a křestný otec (kmostr). Kněz vychází z kostela a průvod jde na hřbitov.

Smutně se za ním zadívám a v mysli mi vyvstane obraz, jež jsem spatřila před čtyřmi dny.

Malá horská chaloupečka, dív hlavou do stropu nevrážíš, stojíš-li ve světnici zpřímá. Stojíme venku na loučce, kněz zatím zpovídá nemocného Joženku. Křestný otec mi vypravuje:

„Ach, paní slečinko, tak mne ten nebobý prosil, abych mu šel pro velebného panáčka. Ví, že umře. Má suchú nemoc, už

dva roky do školy nechodí. Až ho uvidí, neřeknu, že by mu mohlo být 12 roků. Mamce povídá:

„Neplačte, budu andělíčkem a budu Pána Boha za Vás prosit! Už bych rád umřel. Dovedte mně velebného pána.“

Otvírají se dveře chaloupky, kněz nás volá dovnitř. Vcházíme. Chudička světnička, chudičké lůžko bez peřin a na něm drobné tělíčko ubohého Joženky. Kůže dlouhou chorobou docela sežloutla, očka hluboko zapadla. Klečí na lůžku, ručky sepjaté. Má nové, bílé kalhotky a novou košilečku, kterou mu mamka do hrobu už uchystala, krásně vyšila. Chystá se přijmouti Boha.

Kněz obrací se k nám a pozdvihuje sv. hostii. Joženka bije se v prsa, pak se netrpělivě začne točit po mamce. Ta konečně pochopila.

Sundává hošíka na hliněnou zem, prostírá mu pod kolínka šátek, aby si neuprášil šatky, jež má uchystány k cestě do nebe. Dítě tiše klečí a radostně přijímá pokrm na cestu do věčnosti.

Matka jej opět klade na lůžko, kdež vážně a uctivě přijímá poslední pomazání.

Hledím upřeně na voskové ručky a voskové čítko, na němž únavou vyvstal pot.

A v mojí duši, tolika bolestmi a starostmi zmítané, ozve se hlas, hlas závisti.

Závidím tomu ubožátku tu tichou odevzdanost do vůle Boží, závidím mu tu touhu po Bohu, ten klid malé, nevinné dušičky, která ničím Boha dosud neurazila. Proto neděsí se smrti, neleká se setkání se svým Tvůrcem, nebojí se Soudce, ale těší se na Vykupitele z časného trápení.

Joženka líbá knězi i mně ruce. Hladíme jej po hlavičce; víme dobře, že už naposled.

Druhého dne opravdu zchladlo vyschlé tělko tohoto malého trpitele a uloženo bylo do těsné rakvičky.

Jeho nevinná dušička letěla jásavě ku svému Tvůrci a padla mu v náruč.

A. PAVLOVA;

Básnička o matičce.

Tázala jsem se našich dětí ve škole, koho máme mítí na světě nejraději? Řekly mi: „Pána Boha.“

Pravím: „Ano. Ale z lidí — koho máme mítí nejraději?“
Odpověděly: „Maminku.“

„Dobře jste řekly“, pravím. Maminku milujeme nejvíce.

Povím vám o mamince. Podívám se, kdo svou maminku má rád. Poznám to na očkách a poznám to dle toho, jak kdo bude krásně sedět. Naučím vás pak krásnou básničku o matičce. Slyšte:

Dokud je děťátko maličké, chová je matička. V noci mu zpívá, když se probudí a pláče, přemotává peřinku, ohřívá mléko, vaří kašičku. Onemocní-li děťátko, honem s ním spěchá do města k panu doktorovi. Když děťátko už trochu odroste, má maminku rádo. Krčí se jí na klín, tulí se k ní jako kuřátko pod slepičku, jako holoubek velikému holubovi pod křídlo.

Položí hlavu na maminičino srdéčko. To klepe: tuky, tuk. Ťuká pro děťátko. V tom maminičině srdéčku jsou schovány její děti, ona má všechny stejně ráda.

Dostane-li maminka kdesi koláč, nesní jej, přinese a rozdělí dětem. Dostane-li jablko, přinese je a rozkrájí dětem. Ona je miluje, v jejím srdéčku jest láska.

Namaluji vám maminičino srdéčko. Hledte, vychází z něj ohníček, — to maminičino srdce hoří láskou pro své děti.

Matička je jako veliký holub a děťátko je jako malá holuběnka. Jako matička-holubička přikrývá svého holoubka křídly, tak naše maminka bere k sobě děti do náruče.

Slyšte, jak krásně se povídá v této básničce o matičce:

Matičko má drahá,
moje drahá matko,
vy jste jako holub
a já holoubátko.

Vy jste holub sívý,
já holoubek bílý,
kde jsme se v tom
širém světě natrefili:

V tom vašem srdéčku
tolik lásky bydlí,
schovejte mne k němu
pod vašimi křídly!

Dětem zářila očka, říkaly a říkaly zas o matičce. Ukazovaly všecy, jak se k mamince krčí na srdéčko, jak se holoubek schovává pod křídlo své maminky.

Potom si namalovaly maminku-holubičku a děťátko-holoubka a maminičino srdéčko, které hoří láskou.

Byly šťastny.

Jen dva, tři nezbedové, kteří neposlouchají své mamiuky, zívají a hledali pod lavicí hubky.

Takových dětí, které se nerady učí o hodné mamince — nemám nikdy ráda.

Co je tam?

Na svátek Zvěstování Panny Marie r. 1347 naročil se v italském městě Sieně děvčátko poctivým a hodným rodičům. Z toho děvčátka se stala slavná žena, nejslavnější ze všech žen té doby. A ve svaté církvi stala se velikou svatou. Je to svatá Kateřina Sienská, panna, členka řádu sv. Dominika. O svaté Kateřině píše tedy strýček svým dětičkám, aby viděly, jak již od malička mohou býti moudré děti.

Když matička naučila Kateřinu „Zdravas, Maria“, modlivala se dívka tuto modlitbičku, kdykoli vyšla sama z domu, když po schodech vystupovala i když sestupovala. A což teprve, když jí matička vykládala o Pánu Ježíši ve svatostánku na oltáři! Napřed malá Kateřina tiše poslouchala; málem by byla zapomněla dýchat. Očka jí skoro bolela, protože nechtěla ani jimi pohnouti, by ni slůvko jí neušlo z matčiny řeči.

A pak začalo vyptávání: Je-li Pán Ježíš v kostele sám — kdo je tam ještě — co Pán Ježíš dělá na oltáři — proč je tam — a tak dále.

Že byla Kateřina velmi hodná dívka i čiperná hlavička, nezapomněla ničeho ze slov matčiných. Kdykoli viděla otevřený kostel, zašla si tam. Pěkně se Pánu Ježíši poklonila, schoulila se na sedadlo — a představovala si, jak to jest asi krásné na hlavním oltáři a ve svatostánku, když je tam Pán Ježíš, andělé kolem něho. Ba, matička pravila, že je tam jako v nebi. Jednou malé Kateřině napadlo: Kdybych tak jen na malou chvílku mohla spatřiti tu krásu! Ale hned tu myšlenku zapudila. Vždyť matička pravila, že naše oko je příliš slabé, než aby sneslo pohled na takovou krásu. To že teprve v nebi a s nebe budeme jasně všechno viděti; tam Pán Bůh dá nám lepší oči.

Kateřina chodívala nejraději do kostela dominikánského. Jednou ji matka poslala kamsi s bratříčkem. Šli kolem dominikánského kostela. Kateřina se pokřižovala nábožně a vzpomněla si zase, že v kostele je jako v nebi. Mimoděk pohlédla vzhůru — a v oblacích nad kostelem spatřila Pána Ježíše. Seděl na zlatém trůnu, obklopen zástupy krásných andělů, po boku stáli sv. Petr, sv. Pavel a sv. Jan, před trůnem klečela Panna Maria.

Nevýslovná radost naplnila Kateřině srdéčko. A nevěděla ani, co činiti, když Pán Ježíš usmál se mile, zdvihl ruku a požehnal své dívence. Od té chvíle Kateřina s velikou radostí spěchala do chrámu Páně. Tam na všechno zapomínala, jen myslela na Pána Ježíše. Neboť dobře poznala, co jest v kostele.

Dušinko moje, víš, co je tam? Totiž v kostele. Dobře si pamatuj, jak malá Kateřina smýšlela o tom! Nebudeš nikdy sice viděti Pána Ježíše tak, jako malá Kateřina. Ale přece jest na oltáři tak, jak to viděla tato svatá dívka. Pán Ježíš též

na tebe se usmívá, dobře-li se chováš v kostele a jsi-li hodným dítětem. A též tobě požehná.

A kdyby se tě někdo tázal, co máš z toho, že chodíš do kostela, řekni jen směle: Chodím si pro požehnání k Pánu Bohu svému!

A. PAVLOVA:

Malý dělník.

Tak si vás představuji, milé děti, že sedíte v teplé světnici za stolem a čtete, co vám píše. Je vám dobře. Naobědvaly jste se, povečeřely jste, máte teplé šaty a botky. Chodíte do školy, doma se učíte, opatruje vás dobrá maminka — a snad i hodného tatínka ještě máte.

Ale nemají se všechny děti tak jako vy. Poslyšte!

Měla jsem práci v sousedním městě. Chtěla jsem jeti vlakem. Na nádraží bylo plno lidí. Koupila jsem si lístek a čekala na vlak. Nevšímal jsem si ničeho kolem, rozmýšlela jsem, co vše mám na práci.

Vlak přihučel. Rychle jsme vstoupili do vozu. Rozhlédla jsem se po lidech.

Tu v koutku vidím chlapce 12—13ti letého. Je to náš hodný žák František. Na nohou těžké dřeváky, na sobě tenkou košili, tenké rozedrané šaty, uzlík pod pažďím.

Přistoupila jsem k němu a táži se:

„Kam pak, kam?“

„Do města k zedníkům.

Podivila jsem se. Chlapec mi vypravoval:

Tatínek padl, mamince nestačí peníze na živobytí. On dostává za práci denně 2 K 40 hal. K obědu si nese chléb. Bývá mu zima a kamarádi jsou nedobří.

Pohládila jsem malého zedníčka a pravím:

„Bývals hodný žáček a měli jsme tě rádi. Pros maminku, aby ti aspoň v zimě dovolila, chodit zase do školy. Rádi tě uvidíme.“

Chlapec se obrátil k oknu — a slzy veliké padaly mu dolů na dřeváky. Plakal celou cestu. Bylo mi jej nesmírně líto, chudinky.

Vlak zastavil a vystupovali jsme. Hošík utřel si rukávem uslzené oči a šel do zimy — vydělávati peníze pro sebe a své mladší sestry.

Posmekl klobouk na rozloučenou. Několikrát se ohlédl.

Šly se mnou děti z městské školy. Pravím jim:

„Hledte na toho malého dělníka. Ten se tak rád učíval, že jeho matka říkávala:

„Hodím tě i s knihou do pece.“

Nyní už vydělává peníze, do školy nemůže, ač by tam velmi rád chodil. — A vy, hledte na sebe, jak jste dobře oblečeny, obuty, nesete si dobrý oběd, sedíte v teple celý den.

Buďte z toho rády a uče se pilně!“

Děti mlčely. I je dojala příhoda s tímto malým zedníkem.

A jak vy, milé děti, jak vy se máte? Zajisté lépe než tento náš hošík.

Když se vám někdy nebude chtít do učení, vzpomeňte si naň a uče se, uče, uče!

A buďte šťastny!

Š. S.:

Nejkrásnější šaty k prvnímu sv. přijímání.

V pokoji paní Molitorové, choti soudního rady, konala se dnes důležitá porada. Měla býti vybrána látka na šaty Andělce k prvnímu sv. přijímání a přišla švadlena naměřiti na ně. Pan rada sice při tom nebyl, ale dovolil vybrati nejkrásnější, na ceně že nezáleží. I tleskala Andělka radostí rukama a pravila: „Vid, matinko — to budu mítí nejkrásnější šaty ze všech — ze všech dívek našeho města — které půjdou k prvnímu sv. přijímání?“

Matinka se jen usmála na znamení souhlasu a prohlížela si znalecky všechny ty jemné a vzácné látky. Slečna Malá, švadlena, radila na šaty nejjemnější hedvábí, to by bylo jistě novinkou, neboť dosud bývaly k prvnímu sv. přijímání šaty buď z kvítkovaného mušelínu nebo z hladké látky vlněné.

A opět si Andělka radostí zatleskala a pravila lichotivě: „Vid, matinko, mé šaty budou z nejjemnějšího hedvábí; bude se jemně lesknouti, a bude šustiti, až půjdu se svého místa ke mřížce!“ Tentokráte se však paní radová neusmála, ano jakýsi stín přelétl jí po tváři. V té chvíli však neprojevila ničeho, nýbrž poprosila švadlenu, by hned Andělce naměřila šaty, že si ještě rozmyslí, kterou látku vzíti, a pak že pošle všechno po služce k ní. Slečna Malá tak učinila a slíbivši paní radové, že ušije Andělčiny šaty co nejlépe a nejvкусněji, rozloučila se.

Jakmile paní radová s Andělkou osaměla, již se na látky ani nepodívala. Usedla s povzdechem do lenošky a pravila k Andělce, která stála ještě dosud u hedvábí a pohlazovala jemnou látku: „Pojď sem, Andělko, ráda bych s tebou promluvila o něčem

důležitém dříve ještě, nežli se rozhodneme pro látku na šaty. Přines mi též svůj biblický dějepis!“

Plna podivu vyndala Andělka z brašny biblický dějepis a zvědavě šla k matince. To však se podívala na dcerušku velice vážně a řekla: „Najdi mi obrázek, jak při poslední večeři podává Božský Spasitel svým apoštolům sv. přijímání!“ Děvčátko tak ihned učinilo. Matka pravila dále: „Tak, a nyní mi ukaž, který ze sv. apoštolů má šaty z nejkrásnější hedvabné látky!“ Andělka se zarazila, hleděla chvíli v rozpacích na obrázek a řekla konečně ostýchavě: „Na obrázku toho není viděti, tam mají všichni skoro stejný oděv.“ „Obrať tedy dále,“ pravila matinka, „a ukaž mi další obrázky!“ Andělka obracela zvolna list za listem a čtla: „Ježíš se potí krví na hoře Olivetské, Ježíš jat, Ježíš bičován, Ježíš trním korunován, Ježíš nese těžký kříž.“

Tu nedala jí paní radová čísti dále a pravila jí tiše dojata: „Vidíš, Andělko, to, ano to jest ten božský Spasitel, kterého chceš přijati s myšlenkami tak marnivými a pyšnými na hedvabné šaty: Spasitel spoutaný, na smrt zraněný, starým vojenským pláštěm na posměch oděný, trním korunovaný, těžkým křížem obtížený, a vedle něho slečna Anděla Molitorová v nejvкусnějšich šatech z nejjemnějšího hedvábí, které se jen leskne a šustí, když slečna kráčí se svého místa ke mřížce

— — — Vy dva se výtečně k sobě hodíte — — — není-liž pravda?“ — — —

Ubohá Anděla! Jak se zarděla studem při těchto slovech! A hned měla slzy v očích, tolik slz, že je ani zadržeti nemohla. S plácem objala matinku. Ta však pravila nyní laskavě: „Utiš se, Andělko! Poznávám z tvých slz, že jsi Spasitele nechtěla umyslně uraziti marnivostí a pýchou. Ale řekni mi teď, s kým půjdeš v řadě k prvnímu sv. přijímání?“

„S Aničkou Vrbíkovou, dceruškou vdovy Vrbíkové, která byla nedavno tak velice nemocna“, pravila Andělka. „Zda se mi, žes mi kdysi pravila, že dětí Vrbíkových je mnoho a že jsou u velké bídě“, tázala se paní radová dále. „Ano, matinko, je tomu tak“, přisvědčila Andělka; „právě včera vypravovala mi Anička, že ani nedostane nových šatů k prvnímu sv. přijímání, nýbrž že jí maminka jen přeseje šaty po starší sestře Anežce“

„Tak“ zvolala nyní paní radová a pohlédla dcerušce pevně do očí, „to bude ta ubohá dívka ještě chudobněji vypadati a ještě více pocíťovat. svou chudobu, když má jíti právě vedle tebe a tvých šatů z nejjemnějšího hedvábí. — — A neřeklas mi, že Anička je velmi hodná a pilná?“

„Ano, ano, matinko“, zvolala nyní Andělka, propukajíc opět v pláč, „ale prosím tě, už nemluv o těch hedvábných šatech! Já jich opravdu již nechci! Styděla bych se v nich před Pánem Ježíšem a Anička je mnohem, mnohem hodnější než já!“

„Buď již klidnou a neplač“, pravila matinka Andělce něžně a pohladila jí uslzené tvářičky. „Poradím ti něco. Za peníze, které ušetříme na tvých šatech, koupíme Aničce nové šaty, právě takové, jako budeš mítí ty; nebudou nádherné, ale přec jen důstojné a vkusné!“ Tu padla Andělka matince opět kolem krku: „Ach ano, matinko, prosím tě o to! Dej nám ušítí šaty úplně stejné, aby mne božský Spasitel mohl mítí tak rád jako Aničku!“

Tak neobdržela dceruška soudního rady sice hedvábných šatů, a přece byla velmi šťastna a s ní jiné dítě, chudičké a hodné.

Pán přišel . . .

(O své svěřence vypravuje ctihodná sestra.)

Denně chodíval sám domů náš siroteček ze školy, děvčátko sedmileté. Znal je snad každý, neb vždy měla jedno očko zavázané, protože bylo zanícené. Chodilo naše děvčátko samo, pomalu za druhými dětmi; nemoc nedovolovala rychlou chůzi jako čiperným dětským nožkám. Vždy s touhou jsem očekávala, až namáhavě se vybatolila Rézinka do druhého poschodí. Davši křesťanské pozdravení, usedla s kabelkou na zádech na lavici, by si odpočinula. Často zadívala jsem se na Rézinku s povzdechem: Jsi jako malý kvítek, mrazem ovanutý.

Takto již rok churavěla malá trpitelka; kromě zaníceného oka dostala i souchotiny. Pomalu odumírala světu i všem jeho radostem. Ani dětské hry ji netěšily, nezpůsobily jí radost ani mlsy, jež děti tak rády mívají v nemoci. Vše tělesné bylo jí obtížné. Za to však vypravování o Ježíškovi, o krásném nebi, o andělcích dávalo Rézince útěchu, naději a radost. Bylo to dítě, jemuž platila slova básně:

Kdo má časně poodvykat
slova „otče“, „máti“ říkat,
ten je nuzný, ten je chudý,
ať má stíbra, zlata sudy.

Ale přece si nezoufám,
vzhlednu k nebi, k Otci doufám.
Ten, jenž vidí každé kvítko,
vidí také mne, své dítě.

Ten, jenž šatí lilie,
i sirotka přikryje

A přikryl a postaral se dobrý, nebeský Otec o sirotka, jenž lásky mateřské sotva trošinku poznal. Postaral se Bůh o své dítě, by mělo příbytek pozemský a brzo stálý příbytek věčný.

Rézince bylo sedm roků. Byla ustavičně malinká, nerostla, za to však přibývalo její churavosti. Vánoce však přežila; ze

školy si přinesla vánoční dárek, látku na červené šatečky. Nad tou červenou krásou se šťastně usmívala. K jaru však, již počátkem února, vypovídaly službu slabé nožky; Rézinka nemohla do školy. Ležela v postýlce, sama ve světnici, a netoužila leč po odpočinku. Často hledíc na ni, myslila jsem si: Milé dítě, ty's obrazem dojemně mluvícím o odříkání se světa a jeho radosti.

Čím více odříkal se světa náš siroteček, tím více puženo bylo jeho srdéčko k Bohu, svému Tvůrci. A pro Rézinku zaslavitly ještě šťastné, nejblaženější chvíle života. Ač teprve sedmiletá, byla rozumem již mnohem vyspělejší. Chápala dobře, když jsem jí vyprávěla, jak Pán Bůh má rád zvláště hodné dívky. Plesalo její srdéčko, když slyšela, že z lásky k nám sestoupil Bůh na zemi, za nás že trpěl a zemřel; že Pán Ježíš zůstal u nás v Nejsvětější Svátosti jako pokrm, posilující nás na cestě k nebi. Dobře rozuměla Rézinka a dychtivě naslouchala, sedíc mi na klíně, když jsem jí vykládala o svaté zpovědi a o svatém přijímání.

Zavolán byl kněz a siroteček uznán schopným, přijati svaté svátosti. Dívka plakala usedavě, když jsem s ní zpytovala svědomí. Bála se vše na sebe povědět, ač to byly jen malé chyby. Avšak chtěla Ježíška přijati do srdéčka — a tato láska přemohla strach. Radostně pohlížela na mne po svaté zpovědi a pravila mi: „Sestřičko — zítra!“

Blažené dítě! Zítra bude neděle, nejslavnější den tvého života! Pán nebes a země přijde k tobě! S velikou radostí chystala jsem pro sirotečka bílé šaty, myrtový věneček a závoj, by jako pravá nevěsta mohla přistoupiti až k oltáři v naší kapličky a přijati svého Boha! Ani spáti nemohla. Stále prý se jí zdálo, že jí andělíček předzpěvuje: „Pojď k Spasiteli . . .“

Když jsem ráno v 5 hodin přišla děvčátka buditi, Rézinka již na postýlce seděla tiše a nedočkavě hleděla ke dveřím. Za hodinu klečela před oltářem jako pravá nevěsta ve svaté bázni, chvějícím se hlasem opakující: „Pane, nejsem hodna, bys vešel v duši mou, ale toliko slovo promluv, a uzdravena bude duše má.“ Všichni přítomní byli k slzám dojati a spolusirotci zpívali nadšeně píseň: „Nechte maličkých přijít ke mně, neboť jejich jest království nebeské.“

Drahá Rézinko! Nebyl král na trůně tak šťasten jako ty, nosíc v chatrné schránce slavné svého Boha! Šťastna jsi a budeš na věky šťastna!

Po svatém přijímání spěchala do světnice, aby nikým nebyla rušena. S nikým nemluvila. Bylo zřetelně viděti, že nemyslí leč na Pána, jenž do duše její zavítal. Od tohoto šťastného dne byla Rézinka jako vyměněna. Dušička její byla den ze dne krásnější, tělo však chřadlo. Nepovstala více. A když kašel

zhoubný dorážel, když klesala umdlená hlavička, tu siroteček vzdychával: „Ježíšku, pomoz mi! Vše mne bolí.“

Kristu Pánu se líbilo její srdéčko — a přišel za deset dní opět ku své malé nevěstě do její světničky, by ji svým Nej-světějším Tělem posilnil na cestu do věčnosti. Tělo Pána Ježíše bylo jejím posledním pokrmem a pak přijala svátost posledního pomazání. Na moji otázku, co by chtěla jísti nebo píti, dala Rézinka odpověď pokynutím hlavičky a úsměvem, že nechce ničeho. Ba, netoužila ani, bych s ní zůstala jako jindy. Dostačila jí přítomnost nebeského Hosta, Pána Ježíše.

Uplynulo jiných šest dní, nastala neděle. Rézinkino tělíčko horečkou zmořené vypovídalo službu. Chraptivým hláskem si žalostně naříkala: „Bolí, bolí!“ Její bolestná tvářička i pohaslá očka zřetelně prozrazovaly, že trpí mnoho, žízne a bolesti. Těšila jsem ji: „Jen maličko ještě, Rézinko, a již bude lépe; již budeš v nebi, kde nic tě nebude bolet. Volej na Ježíška, by ti pomohl.“ A dítko volalo úpěnlivě: „Ježíšku, pomoz mi!“

Šla jsem odpoledne na postrní kázání. Ale mysl moje stále se vracela k malé trpitelce. Když jsem odcházela, siroteček žalostně prosil, abych přišla brzy. — Kazatel dojemně mluvil o utrpení Krista Pána; a když líčil příklad, jak matka umírající zranila se, by svojí krví zachránila dítko před smrtí hladem, zalily se mi oči slzami. Myslíla jsem na svého sirotečka, u kterého nestojí matka, by jemu prokázala služby mateřské lásky. Má sice matku ale přece jest opuštěným sirotkem. Než, já tě neopustím, sirotečku můj. Budu při tobě státi, dokud se tvá dušička nepřestěhuje na věčnost.

Spěchala jsem domů a přišla jsem v pravý čas, kdy již mne toužebně Rézinka očekávala, kdy anděl smrti na ni vztahoval ruku. Vztáhla ke mně dívenka své kostnaté ručky, objala mne a tak mi děkovala za služby prokázané. A šeptala již jen: „Sestřičko, bolí . . . hrůzně bolí!“ Pravila jsem jí: „Ježíšek bude při tobě, budeš brzy již andílkem.“ Sirotek se utišil; hlavička klesla jí na hruď a nastala poslední hodinka jejího života. Rozžehla jsem svíčku, modlíla jsem se bolestný růženec a modlitby za umírající. Za půl hodinky otevřela Rézinka oči a pravila: „Sestřičko, nemohu umřít!“ I předříkávala jsem jí a ona vzdychala za mnou: „Ježíšku můj, pomoz mi! Matičko Boží, oroduj za mne! Svatý Josefe, přimluv se za mne!“ — Po těch slovech se s námi očima rozloučila, pak obrátila očka vzhůru a s blaženým úsměvem na rtech vypustila svoji čistou dušičku. Pán Ježíš jistě uvedl svého sirotečka do sboru andílků. — A pohřeb měla slavný, jako bohaté dítko. Mnohé oko zaslzelo, když spolusirotci jí u hrobečku zpívali: „Na shledanou v lepším kraji, kde slunce své tváře neskrývá . . .“

Pro hrdiny.

Nedávno vypravovala matka o své dcerušce příběh opravdu hrdinský. Dcerušce bylo 11 let. Měla však otce nešťastného, jenž byl oddán pití lihových nápojů. Aninka od svého prvního sv. přijímání chodívala každou první neděli v měsíci ku stolu Páně. Otec, jemuž lihové nápoje zničily všechny lepší city, trápil velice svoji hodnou dcerušku, chtěl ji přinutiti, by zanechala svatého přijímání. Až konečně, když nadešla opět první neděle, odešel časné ráno, z venku zamkl byt a klíč vzal sebou.

Avšak Anička otevřela okno jejich bytu ve druhém poschodí. A že náhodou byly vysoké tyče přistaveny ke zdi, spustila se s okna, po tyčích na zem, a chvátala do kostela. Přijala Pána Ježíše a dvojnásob horlivě se modlila za tatínka. — Matka pravila, že sám anděl strážný to dítě chránil, že si neublížilo.

Mojí hrdinové a hrdinky, to vám nevykládám proto, byste prováděli též takové nebezpečné a krkolomné kousky. Ale víte, když chcete býti řádnými hrdinami, nestačí jenom, byste nikdy nepili lihovin!

Když hrdina ve válce dostane vyznamenání, medaili nebo kříž, a když pak není hodným, víte co se stane? Císař pán vezme jemu to vyznamenání. Nesmí je nositi, protože svým špatným životem se stal nehodným takové cti.

Tak i vy, stateční hrdinové a hrdinky srdnaté! Nestačí jenom nepít lihovin. Je třeba také jinak býti hodným. To by pak lidé řekli: Podívejte se! Oni si říkájí hrdinové. Oni říkají, že lihové nápoje snadno učiní z člověka špatného křesťana, špatného občana. Ale, jen si dobře všimněte! Vždyť oni ti hrdinové jsou horší, než ti, kteří se někdy napijí lihovin! To raději budeme pít, bychom nebyli takoví, jako tihle hrdinové! — Vidíte? A bylo by po všem, a nebylo by vám nic platno, že jste se dali zapsati do šiku hrdinů, protože by si nikdo z nás nevzal dobrý příklad.

Jeníček hrdina ať dovede mlčet, když jej Karel z rozpustilosti třeba udeří. Hrdinka Mařenka ať zase dovede držeti na uzdě svůj mlsný jazýček. A oba, a všichni hrdinové ať chodí rádi do kostela k Pánu Ježíši!

Medailek již není. Kdo by ještě chtěl odznaky, ať pošle 50 haléřů a dostane poně ud jiné, velmi krásné.

ROČNÍK V. ČÍSLO 8.

PÁN PŘICHÁZÍ KVĚTEN 1918

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltářní

Vychází měsíčně

Pořádá P. E. Soukup, dominikán

Nákladem Matice cyrillo-
metodějské v Olomouci

Zodpovědný redaktor B. Bunža

Tiskem kníže-arcibiskup. knih-
a kamenotiskárny v Olomouci

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Měsíc vyšel.

Měsíc vyšel na nebesku
ve stříbrném jasném lesku,
kolem něho plno kvítí:
jasným očkem hvězdy svítí. —

A to není měsíc bílý,
je to Ježíš, Pán náš milý,
ve Svátosti na oltáři,
kolem Něho světla září.

Ale hvězdy nejskvělejší,
Spasiteli nejmilejší,
to jsou očka čistých dětí,
z kterých k Pánu pozdrav letí.

A ta srdce jejich malá,
z kterých láska vstříc mu sálá,
to jsou věčné lampy zlaté,
nadpozemským ohněm vzňaté.

Píseň, kterou ústa pějí,
modlitba, již rty se chvějí,
toť je kadidla kouř bílý,
který ku nebesům pílí.

Syn a Matka.

Svatý muž říkal: „Svaté přijímání spojené s láskou k Panně Marii jest nejlepší prostředek, aby dítko zůstalo hodným, nebo by stalo se hodným.“ Vím, že tyto řádky čítávají dětičky, které jsou hodné a které chléjí zůstat hodnými. Proto vám budu vypravovati o jednom, jenž velmi krásně měl rád Pána Ježíše a Matičku Marii.

U brány kláštera Dominikánů v Kostnici stanul urozený pán z Bergů s bohatě oděnou svojí paní. Jejich třináctiletý syn Jindříšek poskočil ku dveřím a radostně zatáhl za železnou rukoveť zvonce. Vznesení hosté byli očekáváni, otevřel bránu sám představený kláštera. K tomu se přitulil hošík se slovy: „Nyní budu váš Jindřich Suso.“

Ano, urození rodiče přivedli Jindřicha, by se stal Dominikánem, a hoch se na to těšil celým srdečkem. Jindříšek byl oblečen v bílý šat, jaký nosili ostatní mniši. V klášteře studoval, byl na kněze vysvěcen, stal se profesorem a slavným spisovatelem. Avšak nade vše byla jeho podivuhodná úcta k Pánu Ježíši a jeho něžná láska k Panně Marii.

Jakmile Jindřicha ráno probudil zvonku jasný hlas, první jeho slovo byl pozdrav Matičce Boží: „Zdrávas, Maria, milosti plná . . .“ Pak modlil se ranní modlitbu, nad níž není snad krásnější: „Celou noc toužila po Tobě duše má i srdce moje. Nejmilostivější Pane Ježíši, buď při mně celý den, a chraň mne ode všeho zlého pro duši a pro tělo. Nejsladší Pane Ježíši, shlédni na mne laskavě. Chladné srdce mé rozohni láskou k Tobě, neboť se k Tobě toužebně obracím. Tisíce a tisíce andělů a vše krásné tvorstvo ať pozdravuje Tě ode mne, ať vděčně já s nimi chválím Tvé svaté jméno dnes i na věky. Amen.“

Všecky prázdné chvílky vyplnil modlitbou. A nikdy se nemodlil ku svému Spasiteli, aniž by vzpomněl na Jeho nejčistší Matičku. Když večer zpíval s ostatními Dominikány slavné „Zdrávas Královno“ vzpomínal na Matičku Boží, jak v průvodě šla ku hrobu Pána Ježíše. A vroucně vždy šeptával: „Již dosti jsi plakala, Matičko má. Zapuď zármutek, obrať k nám své milosrdné oči.“

Na Nový rok záhy ráno chválal k soše Panny Marie, držící na klíně Jezulátko. Poklekl, a nejkrásnější písně zpíval Marii Panně k Novému roku. Po zpěvu prosil, by též jemu Matička vyprosila šťastný Nový rok. Pak objal nožky Jezulátka, zpíval Ježíškovi, jehož nazýval „Věčná Moudrost“ A zase dělsky prosil o dárek Ježíškův za svoje přání.

Na svátek Hromnic (2. února) se Jindřich připravoval vždy tři dni. O tom svátku se světlí svíce. A Jindřich připravoval du-

Obraz, který vděční rodičové dali vymalovati a pověsili v jednom slavném poutním chrámu Páně. Na obrázku jest jejich dceruška, jež onemocněla na oči, že již téměř byla slepá. Rodiče putovali s dívenkou do toho chrámu. Dívka tam usnula, a zdálo se jí, že viděla, co jest namalováno na obražku. A když procitla, byla zdráva. Vidíte, jak mocná jest P. Maria.

chovní svíci Panně Marii. Chystal svíci z vroucích modliteb a z dobrých skutků. O svátku Hromnic šel před oltář Matičky Boží a v duchu jí obětoval svoji svíci. Prosil, aby mu dovolila pohlédnouti na krásného Synáčka svého. Prosil, by směl Ježíška s takovou radostí k srdci tisknouti, jako staříček Simeon ve chrámě Jerusalemském.

O Vánocích též pamatoval na Matičku Spasitelovu. Když na klášterní stůl byla mnichům předložena jablka, odložil Jindřich jedno jablko a modlil se v duchu: „Matičko Věčné Moudrosti, dej to jablko svému krásnému Synáčkovi.“

Tak Jindřich ve svých modlitbách i ve svém srdci vždy pamatoval na Syna Božího i na Matku Jeho. A zůstal hodným. Byl prohlášen za blahoslaveného. Jeho svátek je dne 2. března: blahoslaveného Jindřicha Suso.

Dušinko, pamatuj si to. Kdo chce míti rád Pána Ježíše, Syna Božího, nesmí býti nevšímavý k Matičce Pána Ježíše. Neboť jenom toho má rád Pán Ježíš, kdo má rád nejčistší Jeho Matičku.

Š. S..

Od mřížky k oltáři.

VI. Ve škole slz a kříže.

Rádi byste věděli, jak se dále vedlo malému Bohuši Novákovi, jenž se chtěl stát knězem? Četli byste rádi o hrdinných skutcích, které někdejší dětský generál vykonal na cestě ke kněžství?

Inu, náš studentík nevykonal žádných velkých skutků, jimiž by se stal velkým v očích spolužáků, kteří četli indiánské povídky a dobrodružné cestopisy. Nehrál si lacině s puškou a prachem, nevytloukal oken pokojným občanům, nedobíral si hrubými vtipy chromého mrzáka, jenž léta sedával na rohu Čechovy a zahradní ulice a žebрал.

A přece, věřte mi, byl život jeho pravým lichým hrdinstvím. Či není to hrdinné, svědomité a neúnavné lýden po lýdnu se učit a studovat? A Bohuš nikdy neopsal od spolužáka, nikdy neměl v sešitě početního příkladu, jehož sám nevypočítal. A přece se někdy stalo, že se mu práce dobře nevydařila, že někdy nedostal tak dobrou známku, jak si byl zasloužil. Nikdo však nikdy neslyšel, že by na své učitele nadával. Jen se snažil se zdvojenou pílí a horlivostí napravit své nedostatky a malý nezdar svých prací.

Mladému bojovníku Kristovu bylo však podstoupiti ještě jiné boje. Ve škole, na níž studoval, byli bohužel někteří žáci, ač jich mnoho nebylo, kteří se neradi modlili, za to však se jim líbily jiné, nedobré věci. Tito nešťastní mladíci nebyli však spokojeni s tím, že sami jsou špatnými, nýbrž měli z toho potěšení, když se mohli hodným a svědomitým vysmívat.

Ó, kolik jich časem podlehl a dalo se na scestí! Ani nevíte, kolik bojův a pokušení musil překonat i Bohuš Novák. Ale nepodleh! Bohu díky! — Měl ovšem chvíle, kdy i jemu cesta lenosti, lehkomyšlnosti a zakázaných vyrazení se zdála býti příjemnou a lákavou. Ale tu si vzpomněl vždy na své první svaté přijímání a vzpomínkou touto vždy se zbavil zlého pokušení. I bylo mu, jako by opět slyšel sladký hlásek své sestřičky Kláry, jež mu kdysi pravila:

„ zachovej Mu věčnou věrnost,
chraň se hříchu, zdob se ctností!“

Ano — a Bohuš svému Spasiteli věrnost zachoval!

Jak rád bych vám z dalšího života Bohušova vypravoval něco hodně veselého! Ale, bohužel, musím vám sdělit bolest nevýslovnou a smutek nevyličitelný, který jako tmavý slín padl na mladou duši Bohušovu. I Bohuš měl poznati, že Bůh zkouší miláčky své v ohni utrpení a že není pravým učeníkem trpícího Spasitele, kdo nebéře na sebe kříže svého.

Asi dvě léta po prvním sv. přijímání Bohušově zemřela mu matka. Tři dni před její smrtí měli ještě krásnou a radostnou rodinnou slavnost — křtiny malého bratříčka. Bohuš a sedmiletá Klárka nemohli se ani dosti natěšiti s děťátkem tak miloučkým a něžným. Bratříček obdržel na křtu sv. jméno Josef. Bohužel byla zkalena tato radost nemocí matčinou. Ač otec — lékař — všecko své umění vynaložil a tetička Klára celá se obětovala obsluze co nejpečlivější, ač dítky úpěnlivě prosily Pána Boha za uzdravení drahé mátičky, přece po třech dnech tiše zesnula v Pánu. Když cítila, že se blíží její poslední hodinka, přijala ještě jednou Tělo Páně z rukou pana faráře, jenž jí pak udělil poslední pomazání. Pak byla již úplně klidnou a odevzdanou do vůle Boží. S napětím posledních sil těšila ještě své miláčky, kteří naříkali u jejího lůžka. Ó kéž byste to viděli, kterak zavolala nejprve Klárku a potom Bohuše, napomenula je k dobrému ještě naposled a pak jim laskavě požehnala. Držíc Bohuše za ruku a patříc mu hluboko do zaslzených očí pravila: „Bohuši, odcházím k Pánu Bohu. Budu Ho prositi, aby tě chránil, když já již nebudu moci nad tebou bděti. Buď andělem strážným svému bratříčku Josefovi! A jestli Pán Bůh mou mod-

litbu vyslyší a dopřeje ti státi se knězem, pak buď dobrým knězem, jak jsi to slíbil při prvním sv. přijímání. Když pak se ti kdysi dostane nevýslovného štěstí státi u oltáře, pak nezapomeň na své drahé živé i zemřelé a modli se, abychom se někdy v nebi u Pána Boha všichni shledali!“

K tetě Kláře však pravila ukazujíc na dívky: „Kláro, tys mne a moje dívky vždycky tolik milovala! Buď jim nyní matkou — a dobrou matkou — “ Pak pohlédla ještě jednou plna lásky na tatínka a dodala tichounce: „S Bohem, můj drahý, nejdražší zde na zemi — na shledanou tam “

Pohlédla ještě jednou na obraz svaté rodiny, jenž od Bohušova narození visel nad její postelí, pak kmitl se ještě slabý úsměv na její tváři a zašeptala: „Ježíši, Tobě žiji “ a usnula v Pánu bez palného zápasu smrtelného.

U večer tohoto přesmutného dne byl Bohuš ve studovně pana profesora dra Veselého. Mírným a laskavým, ale důrazným slovům tohoto výtečného kněze se podařilo zastaviti jeho slzy. „Bohuši“, pravil, tisknů mu ruku, „ukaz nyní, že ač mlád, dovedeš býti hrdinou, hrdinou pod křížem bolů a starostí! Buď statečným pro svého otce a plačící sestřičku! A zachová-li Pán Bůh tvého nejmladšího bratříčka, budiž mu andělem strážným, jak si toho přála tvá zemřelá matička!“

S těmito slovy propustil svého hodného žáka. Poslal jej do kostela, by jej potěšil Bůh sám, kde nestačí útěcha lidská. — Tam, kde dostalo se Bohuši o Bílé neděli největšího štěstí, tam našel i nyní největší útěchu.

Z čínské školy.

Víte kde je Čína? Ovšem že víte! Kdo neví, ať si najde Čínu na mapě — jenom ať ji nehledá v Čechách nebo na Moravě. Do té Číny se podíváme na školáčky. Hledte — tam jdou po dvou. Ani byste nepoznali, kdo jsou hoši a kdo jsou děvčátka. Všichni mají široké kabáty z pestré látky — a hledme: všichni mají též hezounké copánky. Však ctihodná sestra misionářka vám hned poví, že prvních dvacet hlaviček patří žákům, dalších třicet že patří budoucím čínským slečnám. Jdou do školy ke zkoušce. Pravda? škoda, že nerozumíme čínské řeči! To by nás velmi zajímalo: čínská zkouška. A k tomu ještě zkouška ze svatého náboženství — před prvním svatým přijímáním! Než, půjdeme s nimi. Ctihodná sestra nám poví česky, co budou malí učenci vykládati po čínsku.

Ve školní světnici sedí již dva misionáři za stolem, čeka-

jíce na žáčky. Na stole jsou dva talíře: ten v pravo obsahuje několik malých hostií, tam na levém jest položeno několik „momo“, totiž malých chlebičků, pečených v páře. Dětičky se postavily do dvou řad před misionáře. Dávejte pozor, začíná zkouška.

Starší misionář vzal do ruky kousek s levého talíře a táže se prvního Číňanka: „Co je to?“ — To jest momo. — „Z čeho jest udělán?“ — Z mouky — „A co je toto?“ — To jest hostie. — „Z čeho jest hostie?“ — Z mouky. — Tedy jest obojí stejné?“ — Ne. Toto jest hostie, a bude tam Pán Ježíš. — „Je tato hostie Pán Ježíš?“ — Ne. — „Kdy bude to Pán Ježíš?“ — Až kněz řekne jménem Pána Ježíše: Toto jest Tělo mé. — „Kdy promluví kněz tato slova?“ — Při mši svaté. — „Ve které části mše svaté?“ — Když dává se znamení zvonkem a když všichni kleknou. — „V neděli při požehnání se zvoní též, a všichni kleknou. Může i tehdy kněz proměnit hostii v Tělo Páně?“ — Ne — to se děje pouze při mši svaté. —

Nyní zkoušel druhý misionář a hned první otázkou připravil tuhou zkoušku pro dětská srdéčka. „A což vaše učitelka, ctihodná sestra — může ona proměnit hostii v Tělo Pána Ježíše?“ — Všecky děti obrátily zraky po ctihodné sestře; hleděla z jejich očí vděčná láska a zdálo se, jakoby ji napřed děti odprošovaly za odpověď, které nemohou se vyhnouti. Za chvíli teprve odpověděl zkoušený hoch, že ani tak hodná sestřička nemá takové moci; že to může vykonati pouze kněz posvěcený od biskupa.

„Pohleď na tuto hostii. Dejme tomu, že jest proměněna v Tělo Páně. Kdybych ji rozdělil na tři části — byl by také rozdělen Pán Ježíš?“ — Ó, ne! Našeho Pána Ježíše nelze dělit. — „Co tedy jsem rozlomil?“ — To, co zbylo z chleba ve svaté hostii! —

Když misionář podobnými otázkami se přesvědčil o dobré přípravě Číňanek, táže se hocha jménem Miemhing: „Jaký užitek přináší svaté přijímání?“ — Hoch dal odpověď, jež nám se zdá velmi podivnou: Užitek svatého přijímání je, že člověk nekleje. — Je třeba totiž věděti, že snad nikde na světě se tolik neproníná, jako v pohanské Číně. Již malé dítky opakuji, co slyší od velkých. Odvyknou si klení, až je křesťanští misionáři poučejí o špatnosti toho zvyku.

Bylo po zkoušce. Ještě misionář chtěl ukázati dětem, jak musí se chovati při svatém přijímání. Vzal s talíře hostie a podával je dětem jako v kostele. Rozdáv hostie, tázal se kněz nejmladšího žáčka: „Byl jsi nyní u svatého přijímání?“ — Bez rozmýšlení odpovídá hošík: „Nebyl; dnes přijal jsem jenom bílý chléb. Zítra však přijmu Pána Ježíše.“

Příštího dne s posvátnou úctou přistoupily všechny dívky ke stolu Páně. V den prvního svatého přijímání byl připraven pro dívky slavný oběd. Není však třeba jim té slávy záviděti. Neboť jistě by vám nechutnal ten jejich slavnostní oběd. Avšak Čínánkům se zdál jako královské stolování. Když misionář otázel se jich, zda jim chutná, kdo mohl, zvolal, že ano; a kdo nemohl právě otevřít úst, aspoň horlivě přikývl, až copánek sebou mrskl jako had.

Po svatém požehnání zase přišel misionář mezi dívky. Najednou se táže: „Bylo svaté přijímání dobré?“ — Ano, ano, otče! zní to odevšad. A radostí zářily všechny tvářičky. — „Z čeho máte větší radost: ze svatého přijímání, nebo ze slavného oběda?“ — Taková otázka mohla snadno zarazit tak mladé dívky zvláště když jsou to Čínané. Avšak odpověděly dívky hned jedním hlasem, a ještě se smály, jak se jen může „otec“ tak lázati: „Otče, svaté přijímání je přece lepší!“

„Přec je svaté přijímání lepší?“ vyzvídá misionář. — Po svatém přijímání nebudeme hřešiti; ale po slavném obědě lidé zase hřeší. — Misionář: „Pravil jsem vám ve škole, že máte po svatém přijímání poděkovati Pánu Ježíši. Jak jsi děkoval, Františku?“ — František náboženě sepjal ruce a modlil se: „Pane Ježíši, věřím v Tebe — doufám ve Tvoji pomoc — s celým srdčkem. Přišel jsi ke mně — neodcházej, Pane Ježíši,“

Náš hřbitov.

Ze Znorov. Pán Bůh povolal na věčnost dva odběratele „Pán přichází“ ze středu našeho. Macháčkovu Antonii ze Znorov, školačku IV. třídy, 11 roků starou. Zemřela náhle. Poranila si nohu trnem, z toho povstala otrava krve. Dne 25. dubna ulehla, druhý den byla zaopatřena sv. svátostmi a den na to v pátek 26. dubna za velikých bolestí zemřela.

Dne 3. května t. r. zemřel školák IV. třídy a odběratel časopisu František Řičica v 13. roce na plicní chorobu. Před vánočními chodil pilně do školy, po svátcích choral. V nemoci se častěji posiloval nejsvětějším Tělem Páně. Vzpomeňte Vy, malí čtenářové, na ně v modlitbách svých, obětujte za ně sv. přijímání! Budou Vám za to vděčnými u Pána Boha v nebi. Byli hodnými školáky a takové jediné Bůh do nebe bere. A ještě něco!

Budte, milé dívky, na sebe velmi opatrnými při chůzi, při hrách. Každé poranění si řádně vyčistěte, aby se něco podobného někomu z Vás nestalo. Opatrnosti nikdy nezbývá! F. Š.

ROČNÍK V. ČÍSLO 9.-10.

PÁN PŘICHÁZÍ

ČERVEN - ČERVENEC
1918.

Časopis katolické mládeže vě-
novaný úctě nejsv. Svátosti
oltářní.

Vychází měsíčně.

Pořádá
P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyrilo-
metodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor B. Bunža.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojila v Přerově.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Splněná touha.

„Ach, maticko má milá,
mně zdál se divný sen:
já byla celá bílá,
jak ve svatební den.

Jak o Božím bych Těle
šla s družičkami zas
a na bělostném čele
mi víněk zdobil vlas.“ —

A matka tiše pláče
tvář klóníc v postýlku:
„„Jen ztiš se, moje ptáče,
můj chorý andílku!““ —

„Och, maticko, proč svíce
jsou na stole a kříž?
Proč mám tak žhavé líce
a na prsou tu tíž?“ —

„„Hned Lékař přijde k tobě
a zhojí bolest tvou,

jen tiše buď, mé robě, —
slyš, andělé už jdou. —““

A zvenčí v tutéž dobu
se zvonku hlásek lil, —
Pán přichází, — by k hrobu
své dítě provodil.

„Ó máti, Ježíš volá,
ó pusťte, pusťte mě!
má duše neodolá,
až vzlétne od země!“ — —

Hle, všichni hlavu sklání; —
to svatá chvíle je,
kdy v svatém Přijímání
Pán v duši vstupuje. — — —

Už touha splnila se,
a dítě tiše spí,
to o věčné mu Kráse
se sladce, sladce sní. —

V ráj andělé jdou vzhůru
zpět v nebes domovy,
a v jejich jasném kúru
se nový anděl stkví. — —

Zlatá odpověď.

Vyletěly na jaře včeličky z úlu s radostným bzukotem. Ale ne, nebylo to na jaře, ani to nebyly včeličky. To dětičky se vyhrnuly ze školní budovy posledního dne před prázdninami. I to slunečko na obloze nakazilo se veselými tvářičkami a smálo se a hladilo dětičky teplými paprsky více než jindy. Dětičky však nedbaly ani úsměvu slunečka, ani necítily horké paprsky. Všecky se shrnuly kolem Slávka, jehož tvářička září aspoň jako měsíček v úplňku.

Proč se věnuje Slávkovi taková pozornost? Proč má Slávek takovou radost? Jen si dobře všimněte, co drží Slávek oběma ručkama. Tiskne opatrně k srdci zlatou knihu! Zlatou? Ano, zlatou. Má zlatou ořízku, zlaté ozdoby jsou vytištěny na všech stranách, a na vrchní desce jsou jakési zlaté písmeny. Přečtete si: „Nejpilnějšimu dítěti.“

Slávek opravdu je nejpilnější a nejhodnější žák. Proto dostal na konci roku knihu, kterou každoročně dal velebný pán zhotoviti pro nejlepšího svého žáka. Všichni obdivují Slávkův dar, někteří dokonce jsou nuceni přemáhati závist. Ale snadno ji přemohou, protože mají Slávka rádi. Náš hošík však si nevšímá obdivu svých spolužáků. Nedbal, že jej pozorují shromáždění rodiče jejich. Rovnou domů chváta, rozdělil se o svoji radost s otcem, s matičkou, se stařenkou a sourozenci.

Nastala všeobecná radost. Stařenka odložila brejle, zavřela je do modlitební knihy, ve které četla. Spatřivši milého vnuka, objala jej, políbila, s obdivem prohlédla zlatou knihu. A když odběhl Slávek ukázati matce svoje vyznamenání, pravila tiše stařenka: „To byla vždy moje řeč, že ten Slávek bude naší radostí.“ Matičku ovšem ještě více potěšila Slávkova zlatá kniha. A mladší bratříčci si vzpomněli, že kdysi byla provolána sláva panu starostovi, když dostal velké vyznamenání. Proto i svému Slávkovi provolali „Sláva!“ aspoň desetkrát.

Jásot dětí pronikl až k otci do dílny. Přišel a radoval se s ostatními. Ale pravil: „Velikou radost mám z tebe, Slávku. Hleď však také v ostatních předmětech tak vynikati, jako v náboženství. Neboť ostatní předměty otevrou ti skvělou dráhu životem a připraví ti vysoké postavení mezi lidmi.“

Při takových slovech ztratil se šťastný úsměv s tváře Slávkovi. Věděl, že svědomitě se učí všemu, co se ve škole vykládá. Zdálo se mu však, že otec považuje katechismus a učení se svatému náboženství za jakousi méně potřebnou věc. A to Slávka zabolalo. Upřel své moudré oči na tvář otcovu a pravil: „Odpusť, tatínku, ale mýlíš se. Moje nejhlavnější cesta životní je cesta do nebe. A moje nejvyšší postavení jest, od Boha obdržeti slávu věčnou, kterou připravil svým věrným. A na této cestě mi pomůže jen katechismus. On mi vždy poradí, jak mám jíti, bych nezabloudil.“

To chce strýček říci na konci školního roku svým dětičkám. Nezapomínejte na svůj katechismus! Krásné je vše, co se učíte. Ale ze všeho nejpotřebnější je vám katechismus a svaté náboženství.

Byli a jsou lidé bohatí, lidé slavní, lidé, kteří mohou si dopřáti všeho. A přece nejsou šťastni. Protože dávno zapomněli katechismus. Protože nestarají se o svaté náboženství. A když pak zase je Pán Bůh přivede na pravou cestu, vždycky řeknou: „Nikdy jsem nebyl tak šťasten, jako nyní.“

Dětičky moje, nezapomínejte, čemu se učíte ve svatém náboženství. I v radostných prázdninách si čtete v katechismu a v biblickém dějepis. Buďte hodné!

Rozmluva.

Mařenka: „Sestřičko, Aninka byla zase dnes u svatého přijímání. Víte, ta, co se mnou chodila. Rozbolela ji noha, půl roku nemohla vůbec vyjít ven.“

Sestra Marketa: „Myslíš opravdu, že Anna půl roku nebyla u svatého přijímání? Dej pozor, Mařenko: Anna byla denně dvakrát u svatého přijímání!“

Mařenka hledí chvíli mlčky na ctihodnou sestru, by viděla, až se usměje na znamení, že jenom žertovala. Než, vážnou zůstala tvář sestry Markety. Proto praví Mařenka: „To se přece nesmí, dvakrát za den! A jak došla do kostela? A kdo jí přinesl Pána Ježíše?“

Sestra Marketa: „Mařenko, víš, co je duchovní svaté přijímání?“

Mařenka: Sestřičko, prosím vás, vykládejte mi. Velebný pán nás o tom poučil. Ale ráda bych to slyšela od vás.“

Sestra Marketa: „Ve škole nás velebný pán často napomínal, abychom s radostí chodily na mši svatou. Říkal: Děti milé, když kněz přijímá Tělo Páně, pomodlete se z knížky nebo z paměti vzbuzení víry, naděje a lásky. Vzpomeňte si, že Pán Ježíš jest na oltáři skutečně přítomen, a rád navštěvuje dětská srdčka. A pak řekněte Pánu, že i vaše srdčko by rádo jej přivítalo, pozvěte jej, aby navštívil vaši dušičku. Když tak vaše srdčko bude toužebně volati, ozve se Pán Ježíš a řekne: „Hle, zde jsem; přicházím k tobě, bychom se spolu potěšili.“ Pán spojí se s vaším srdčkem. Na sice tak, jako ve svatém přijímání; ale neviditelným způsobem přijde. Spojení s Pánem Ježíšem nazýváme sv. přijímáním, protože přijímáme Jej jako hosta nejvzácnějšího. A co jest neviditelné, tomu říkáme duch. Proto, když neviditelně přijímáme Pána do srdčka, jmenujeme to duchovní svaté přijímání; jako bychom řekli: neviditelné svaté přijímání.“

Mařenka: „Dávno již křesťané přijímají takto Pána Ježíše?“

Sestra Marketa: „Ovšem, dítě moje. Duchovní svaté přijímání je tak staré, jako skutečné přijímání Nejsvětějšího Těla Páně. Neboť již o prvních křesťanech víme, že často duchovně přijímali, když nemohli skutečně jít ke stolu Páně.“

Mařenka: „Kdo pak asi první přijal Pána duchovním způsobem?“

Sestra Marketa: „Myslím si vždycky, že to byli svatí andělé. Oni jsou čestnou stráží Nejsvětější Svátosti. Mně zdá se, že by skoro záviděli nám tento nejvzácnější poklad svatostánků, kdyby mohli. Tak jistě touží též úzce spojit se s Pánem Ježíšem. A Pán jistě zvláště odměnil tuto jejich

touhu. Duchovně přijímala též Panna Maria, protože ustavičně vzpomínala na svého nejdražšího Synáčka, toužila po něm.“

Mařenka: „Sestřičko, to jen první křesťané vykonávali takové svaté přijímání?“

Sestra Marketa: „Ach, nikoli, Mařenko. Po všecka století duchovní svaté přijímání bylo radostí a útěchou všech duší hodných, když nebylo jim možno skutečné svaté přijímání. Ze všech věků máme o tom zprávy. A právě poslední papež, Pius X., velmi doporučoval duchovní svaté přijímání. Tento papež a všechny hodné duše křesťanské častokrát konali duchovní svaté přijímání.“

Mařenka: „A když člověk vykoná duchovní svaté přijímání — to jest jako když skutečně přijme Pána Ježíše ve Svátosti oltární?“

Sestra Marketa: „Skutečné svaté přijímání jest nevýslovně drahocennější. Přece však není duchovní svaté přijímání jen tak, bez velikého užitku. Neboť, kdo přijímá duchovně Pána, tomu dá Pán Ježíš do duše velikou touhu po skutečném svatém přijímání. Kdo si navykl často duchovně přijímati, ten má mnohem větší užitek ze skutečného přijetí Těla Páně. Kdo duchovně často přijímá, nezapomene na Pána Boha. A Božský Spasitel pamatuje též na něho svojí láskou a svými dary.“

Mařenka: „A to jenom při mši svaté můžeme vykonati duchovní svaté přijímání?“

Sestra Marketa: „Díky Bohu, milá Mařenko, že duchovní svaté přijímání můžeme vykonati v každé době a na každém místě. Kdykoli navštívíme Pána v Nejsvětější Svátosti. Při každé práci doma, v poli. Na procházce, když jdeme kolem chrámu Páně. I dětičky při zábavě a na cestě mohou vykonati duchovní svaté přijímání. I před spaním, nebo když v noci se probudíme, a tak i z noci učiníme svatou noc; i noc můžeme posvětit láskou k Pánu Ježíši.“

Mařenka: „Ach, sestřičko zlatá, to je krásné! Prosím vás, naučte mne nějaké krátké modlitbičky pro duchovní svaté přijímání. Zapamatuji si ji, a budu se ji často modliti. Tak, jak jste pravila.“

Sestra Marketa: „Byla jednou slavnostní schůze všech nadšených ctitelů Pána Ježíše. Krásnou řeč při ní promluvil pan biskup. Doporučoval všem duchovní svaté přijímání a pravil, že k tomu dostačí upřímně se pomodliti: „Přiď Pane Ježíši, ke mně; mé srdce touží po Tobě.“

Mařenka nedala si brániti a políbila ruku ctihodné sestře. A kdykoliv ji potká, vždy vypravuje, jakou radost jí působí duchovní svaté přijímání.

O čtyřech ke stolu Páně.

Vědí synovečkové a neteřičky, kdo jsou malomocní? Taková hrozná nemoc je to, že ji ani nebudu popisovati. Ubožákům za živa upadají prsty, uši, nos. Ne, nebudu vás takovou hrůzou strašiti. V jižní Americe ve státě Kolumbia je celá farní osada takových nemocných. A jsou velmi hodní křesťané. Snad si dětičky pomyslí, těm že je snadno býti hodnými, když nemohou ani dobře chodit, a každý se jim vyhne! — Ó, dušinky milé, to byste to pěkně spravily! Vždyť u nás lidé ani zdaleka netrpí tolik, jako ti ubožáci, a přece nejsou hodní, přece zlobí se na Pána Boha. Nešmírně trpí tito malomocní a přece jsou hodní a mají rádi Pána Ježíše. Nedávno dal kdosi do novin zprávu o nich. A tu zprávu vám strýček přeložil. Slyšte:

„Myslím, že na celém světě je málo farností, kde se tak horlivě slouží Pánu Bohu, jako v naší osadě bolesti. Veliká část dospělých denně přistupuje ke stolu Páně. A ubožáci, kteří nemohou se již postaviti na nohy, lezou o čtyřech k oltáři, by přijali denně Tělo Páně.

Nejkrásnější slavnost naší osady je svátek Božího Těla. Všecky síly napínají ubozi na vyzdobení svých domků a chatrčí. Každoročně o tomto svátku 800 malomocných přistoupí ku sv. přijímání. Chcete viděti náš průvod s Nejsvětější Svátostí? Bývá teprve o 5. hodině večerní, neboť ve dne jest obrovské vedro.

První jdou hoši s praporem sv. Aloise. Nejsou to bujni hoši, kteří by jen těžko krotili svoji prudkou krev. Namáhavě se vlekou o berličkách a hůlkách. Za nimi jdou dívky, — právě takoví mrzáci. Každá má na modré stuze medaili Neposkvrněné Panny Marie. Dívky jsou provázeny milosrdnými sestrami. Pak jdou dívky z útulny, samé dívky znetvořené strašlivou nemocí. K nim se pojí členové bratrstva sv. Josefa. Dobrovolně si vyvolili za ochránce sv. Josefa, by jim přispěl v hodině smrti. Téměř všem hledí již z tváře smrt. Nechtěli však scházeti při slavnostním průvodu s Nejsvětější Svátostí — kterou snad doprovázejí naposled.

Členové bratrstva Nejsvětější Svátosti nesou hořící svíce. K nim se druží sbor našich zpěváků — sami hoši malomocní. Jdou před nebesy, pod nimiž nese Nejsvětější Svátost pan farář Satinell, jenž byl ve službách těchto chudásů rovněž zachvácen jejich nemocí. Za nebesy vyhrávají malomocní hudebníci posvátné písně Božímu Synu. Je následují řeholní sestry, kterým říkájí „Dcery svatých srdcí“. Zasvětily se totiž Srdci Pána Ježíše a Srdci Panny Marie. A z lásky k nim věnují se docela službě nemocných, ač samy až na dvě trápeny jsou malomocenstvím.

Konec průvodu pak tvoří větší počet vozíků. V nich jsou nemocní, kteří již ani choditi nemohou. A přece chtějí býti

při průvodu. Proto dobré duše ujaly se jich a vezou je v průvodu.

Jest však mnoho nemocných, kteří jsou tak chudobní, že nemohou si pořídit voziček. Dají se vynést před chatrče na ulici, a ležíce na houních, očekávají příchod Pána. Toužebně vzhlíží ke svaté hostii, se svatou vážností sklánějí hlavy, žehnají se znamením svatého kříže a bijí se v prsa.

Skoro půldruhé hodiny trvá průvod. Až k pláči úchvatný je pohled na nemocné, když dává kněz u oltářů požehnání Velebnou svátostí. Přes dva tisíce malomocných zde koří se Pánu Ježíši. U mnohých jsou oči jediné zdravé místo, a ty jsou ještě zakryty černými brejlemi proti ostrým paprskům slunečním. A přece neslyšeti ani slůvka nářku. Ani stopy netrpělivosti nepozorujete. Veliká, svatá trpělivost jeví se u všech.

Kdo dává síly těm trpitelům? Toť Pán Ježíš, jemuž říkali „Přítel malomocných“, když chodil v Palestýně a uzdravoval malomocné.

Tak vypravuje pán z Ameriky. Pomyslete si, dušinky moje, co ti nemocní vytrpí bolesti. A přece jako nemocné ovečky jdou za Pánem Ježíšem. O čtyřech, v bolestech se belhají k oltáři přijmouti Pána v Nejsvětější Svátosti. Víte jistě proč. Proto, že Pán Ježíš je nejlepším lékem v jejich bolestech. Že ve svatém přijímání Pán je nejlépe potěší v jejich zármutku.

Vezměte si z nich příklad, jak rád má člověk spěchat před oltář k Božskému Spasiteli — i malý člověk. A čím více obětuješ, by tvoje srdce mohlo pohostit Pána, tím bohatší bude odměna.

Š. S.:

Od mřížky k oltáři.

VII. Konečně u cíle — u oltáře.

Míjel čas, minuly i dni nejhlubšího zármutku. Ale nebylo dne, kdy by se v domě p. dr. Nováka s láskou a modlitbou nebylo vzpomnělo zemřelé matičky. Teta Klára, věrná sestra otcova, ujala se dětí s obětavostí opravdu dojemnou a starala se o ně jako vlastní matka.

I několik radostných dní zavítalo opět do šlechetné rodiny. Takovým dnem radosti byla Bílá neděle 1901, kdy též Klárka přistoupila k prvnímu sv. přijímání. Zarosily se ovšem slzami oči všech, když při slavnostním obědě bylo vzpomenu to zesnulé matky, a když pohlédli na její obraz na stěně, ozdobený věncem čerstvých květín. Odpoledne navštívila celá rodina hrob matčin a babiččin na hřbitově. Po boku otcově

kráčel Bohuš, kvetoucí jinoch osmnáctiletý, na kterého pohlížel s pýchou otec, jehož vlasy již bělely; studoval Bohuš vždy s vyznamenáním a byl i chováním svým chloubou ústavu. Teta Klára a malá její svěřenka v bělostném úboru nevěsty vedly roztomilého čtyřletého hošíka, jenž se snažil dělati tak velké kroky jak ony a co chvíle opakoval: „Pepíček chce za mamínkou do nebe!“

A teď musíme dělati ještě větší kroky než Pepíček a přeskočiti najednou několik let. A tu se octneme za krásného nedělního jitra opět v kostele, v němž Bohuš asi před dvanácti lety poprvé přistoupil ke sv. přijímání. Vyhledejme si místočko, odkud bychom snadno mohli pozorovati, kterak do chrámu vchází novosvěcený kněz, aby tam poprvé přinesl Bohu nejsv. oběť mše sv. Hle, již vcházejí ministranti s křížem a s korouhvičkami v čele průvodu. A tam na konci dlouhé, dlouhé řady mezi dvěma kněžími s křížkem v ruce: Bohuš, primiciant. Za ním jde Klára, jeho sestra, nesouc na hedvábné podušce věneček primiciantův. A za Klárou kráčí milý hoch s kytíčkou na prsou a s bohatě ozdobenou svící v ruce: jest to svíce primiční a zároveň prvního sv. přijímání. A pak pan doktor, s ním jeho sestra... a strýček Josef a strýček Vilém a pan prof. dr. Veselý a pan lékárník s chotí a ještě mnoho a mnoho přátel a příbuzných a známých. A kdo pak se to dobelhal tam až zcela naposled do chrámu? Není to ten žebrák-mrzáček, jenž sedával na rohu Zahradní a Čechovy ulice? „Musím při tom býti,“ pravil, „vždyť je svatba mého nejlepšího přítele.“

Tak — a nyní stál tedy Bohuš již u oltáře, s něhož před dvanácti lety sestoupil při sv. přijímání božský Spasitel ke mřížce, aby Bohuše jako mladého Samuele povolal ke své službě. Nyní stal se hoch knězem. S milostí Boží našel opravdu cestu od mřížky k oltáři. Jak se chvěly hlubokou úctou jeho ruce, když při mši sv. pozdvíhoval Tělo Páně ve sv. hostii a pak klaněje se padl před ním na kolena.

Nevýslovně dojemným však bylo, když po sv. přijímání kráčel k mřížce a podával chléb andělský předně svému otci, a potom přijal z jeho ruky desíletý bratr Josef první sv. přijímání. Více psáti nechci. Nelze si mysliti nic krásnějšího a dojemnějšího.

Vám však, kdož jste v duchu provázeli se mnou Bohuše na cestě od mřížky k oltáři, přeji k vaší Bílé neděli štěstí a přehojného požehnání Božího. Kdo ví, kdo ví, nejsou-li i mezi vámi tak mnozí, jež týž božský Spasitel také kdysi ve své lásce a milosti povolá — od mřížky k oltáři!

Tiché dítě.

Tiché dítě byla Františka Šervier. Narodila se roku 1819 a kmotrem při křtu svatém byl jí náš zemřelý císař pán František Josef I. Zemřela jako zakladatelka družiny chudých sester sv. Františka.

Každý s radostí se zahleděl na malou, tichou, hodnou Františku. Nikdy nezarmoutila svých rodičů, svých učitelek, byla jejich radostí. Svoji tichou skromností a srdečnou laskavostí stala se Františka miláčkem všech, kdo ji poznali. Jednu věc tu zvláště připomenu pro své neteričky: Františka byla již větší dívkou a ještě si ráda pohrála s panenkami ze svých dětských let. Víte proč? Protože měla dosud prostou a nezkaženou dětskou dušičku. Rovněž velmi ráda měla květiny. Vůbec vše tiché a nehlukné si oblíbila. Její učitelka vypravovala, že i při dětských zábahách bývála tichá, jako zamyšlená, ačkoli s ostatními se veselila. Zdálo se učitelce již tehdy, že to dítě vykoná veliké věci.

Na sklonku svého života napsala Františka celé svoje pozemské putování. Se zvláštní láskou vzpomínala svých dětských let. A zvláště obšírně popisuje svoji přípravu na první svatou zpověď a na první svaté přijímání. Píše doslova tak:

„Když mi bylo asi osm let, pravila moje hodná tetička při jedné návštěvě u nás, že je čas, bychom se starší sestřičkou Julií se připravily na svatou zpověď a na svaté přijímání. Matička pozorovala, co tomu řekneme. Vidouc radost na nás, hned příštího dne vše zařídila, bychom se dobře připravily k tak důležitému kroku. Celé dny jsme s Julií o tom rozmlouvaly. Když se konečně přiblížil den první svaté zpovědi, hořely jsme obě touhou po šťastné hodině, kdy bude naše srdcečko tak čisté, že Božský Spasitel nebude moci než mile se na nás usmíati.

Toho večera nemohla jsem se ani dočkat, kdy nám udělá matička křížek na čele a pošle nás k nočnímu odpočinku. Vidouc konečně, že jsem sama, nepozorována, oddala jsem se zcela touze po dokonalém očištění duše od veškeré viny. Přišel mi takový dětský nápad. Mně však se tak zalíbil, že jsem jej hned provedla. Několika čarami nakreslila jsem si prsten na polštář zpovědníci, položila jsem hlavičku na to místo polštáře. A s pláčem vyznávala jsem se ze svých hříchů tak obšírně a upřímně, jak jen jsem byla s to.

Moje „zpověď“ trvala velmi dlouho. Dokončivši ji, pozorovala jsem, jak je polštář prosycen slzami. Přepadl mne strach, že matička se bude tázati, proč jsem tolik plakala. Záhy však strach přešel a já své hříchy opět a opět oplakávala. Konečně jsem únavou a v pláči usnula. Kdy jsem usnula, nevím; pamatuji se jen, že ráno jsem prodlila bez

bázně a s radostným očekáváním svaté zpovědi. Po slzách na polštáři nebylo též ani stopy.“

Jako všechny družky též Františka chodila každých šest neděl ke svaté zpovědi. Otevřeně vypravuje, jaké těžké boje bylo jí třeba vybojovati, aby zachovala si neposkvrněné srdéčko. Bůh však pomohl. Neboť má-li člověk dobrou vůli, jest vůle Boží ještě silnější a jistě pomůže člověku zvítěziti. Františka vypravuje dále:

„Sotva jsem s Boží pomocí vítězila nad jedním nepřítelem, povstal jiný zákeřník. Počínala jsem býti zlobivou. Nikdy nezapomenu, jak na mne mátička smutně hleděla, pozorujíc moji chybu. Jednou jsem se až hloupě rozzlobila na svoji mladší sestřičku — a mátička zaplakala. V tom okamžiku dal mi Pán poznati, jak nehezky jednám, jak se činím nehodnou před jeho tváří. Tak mne dojalo to poznání, že hned jsem si umínila přemáhati toho nového nepřítele. Věrná stálost v tomto slibu stála mne ovšem velikou prací. Neboť moji bratři jako by neměli moudřejší a důležitější starosti, než dobírat si Františku a vybijeti na ní svoji bujnost. Že to nebyly malé boje, pochopí každý, vzpomínaje na své bujné bratříčky, nebo třeba i na sebe. Než, Pán byl při mně svou pomocí. Tak po mnohých bojích dovedla jsem býti klidnou a tichou jako dříve. A divná věc! Zdálo se mi, že ani bratříčci již mne tak nezlobí, jako jindy.“

Své boje pokorně vypověděla Františka. Zároveň však z jejího vypravování vidíme, jak měla ráda Pána Ježíše. „Ač Pán dopouštěl boje, by mne vycvičil ve ctnosti, přece mne vždy a všude pobádal k dobrému. Tak jednou ve škole jsem slyšela, jak Pán Ježíš miloval zvláště chudé a trpící; jak z lásky k nám stal se chudým a pronásledovaným ode všech. Sotva jsem to slyšela, pocítila jsem zvláštní lásku k chudobě. Lito mi bylo, že též nejsem chudobna. Sprátelila jsem se s velmi chudou spolužačkou, s ní jsem vždy chodila do školy a ze školy. A získala jsem nejhodnější přítelku.“

O svém prvním svatém přijímání píše Františka: „Jednou dopoledne přišel k nám pan kanovník D., jehož jsme všichni ctili jako velmi zbožného kněze. On též při mém křtu svatěm zastupoval vznešeného kmotra, císaře Františka Josefa I. S mátičkou se chvilu ve vážné rozmluvě procházel zahradou. Pak mne mátička zavolala. Ctihodný kněz držel mne za ruku a pravil: Františko, dnes měl jsem o tobě zvláštní sen. Co nejdříve přijmeš poprvé Pána Ježíše. Radostí jsem upřímně políbila ruku panu kanovníkovi a mátičce.“

Samá nedovedu ani přibližně popsati radost a touhu, jež mé srdce naplnily v ten den a po celý čas, až do svátku sv. Františka, kdy měly jsme s Julií slaviti první svaté přijímání. Zdvojnásobila jsem svoje modlitby a svoje úsilí, připravit Pánu nejkrásnější přibytelk. Ve dne v noci jsem si opakovala slova

velebného pána, který nás vyučoval. A nesmírně více než po svaté zpovědi, toužila jsem po té blahé chvíli, kdy řeknu: Pane Ježíši, tys přišel ke mně. Doba přípravy rychle uplynula, nadešel svátek sv. Františka.

Při prvním svatém přijímání byla jsem velmi rozrušena. Staříčků pan kanovník, zástupce mého vznešeného kmotra, podal svaté přijímání celé naší rodině. Sestra Julie byla první, já druhá. Když podával mi svatou hostii pan kanovník, ukáply mu dvě slzy s očí, a nemohl skoro ani promluvit: Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši tvoji ku věčnému životu. Já též jsem plakala. Jenom již nevím, zda plakala jsem radostí, že Pán ke mně přišel, nebo proto, že jsem viděla plakati pana kanovníka.

Po svatém přijímání takové blaho naplnilo mne, že bych byla zůstala celý den klečeti u mřížky před oltářem. Ani jsem nechtěla sníst, a působilo mi opravdovou bolest, že jsem nemohla celý den být sama, že byla jsem nucena účastnit se veselé zábavy s příbuznými v rodinném kroužku."

Za rok přijala Františka svátost svatého břimování. — Vypravuje zase: „Byla jsem proniknuta svatou uctivostí. A když nejdůstojnější pan biskup svatým olejem značil mi kříž na čele, bylo mi, jako by oheň zaplanul v mé duši. Od té doby vždy jsem byla přesvědčena, že docela náležím jen božskému Spasiteli.“

A zase byla Františka oním tichým dítětem. Když přemohla i svoji zlobivost, opět jasně zazářila skrotná tichost. Avšak nehasl oheň, který byl v její duši roznícen při svatém břimování. Dokonale zasvětila se Bohu. Hříšníky všemi způsoby, domlouvání, prosbami, modlitbami vedla k Bohu. A ze všech nejraději měla děti, tak jako Pán Ježíš. Nic nebylo Františce příliš těžkým, kde se jednalo o záchranu a dobré vychování dětí.

Tiché dítě byla Františka. Dětičky, vzpomeňte si, jaké jsou vaše dušičky! A pamatujte si, jak Františka těšila se na svatou zpověď!

A. PAVLOVA:

Havět.

Co je maličké, je miloučké. Poněvadž jste, mé děti, ještě takoví malí drobečkové, povím vám o jiné drobotině.

Bylo to o prázdninách. Naše děti se vesele čáchaly v potoce a chodily pásť husy. Já byla daleko od nich, také jsem si odpočívala.

A tak jsem vždy odpoledne vzala noviny a vyšla jsem si na dvůr Sednu a chci čísti.

Kde se vezme, tu se vezme malý krocánek. Hop — a už n^á sedí na novinách. Pravím:

„Aj, ty šelmo rozpustilá, tak, ty chceš také se mnou čísti?“

Krocánek tiše seděl, jen chvílemi zobkal, ukazoval si zobáčkem písmenka — četl se mnou.

Ani se nehýbal. Chci obrátiti na druhou stranu, krocánek nic — sedí dál.

„No,“ povídám, „takhle to nejde. Chceš-li býti mým kamarádem, musíš sedět vedle mne, ne na mém klíně.“

Posadila jsem krocánka vedle sebe a on poslušně seděl. Od té doby přátelil se se mnou vždycky, když mne uviděl na dvoře. Sedával vedle mne.

Někdy přišla sestra s dlouhou tyčí a naháněla havěť do kurníka. Musil i krocánek. Sotva však sestra odešla od kurníku shánět jinou drůbež — krocánek „šup“ — už byl venku a dlouhými kroky mířil přes dvůr ke mně.

Někdy jsme jej šidily. Sestra si sedla na mé místo a daly jsme krocánka vedle ní — on ji však hned poznal a utekl. Báł se jí a neměl ji rád, že jej na noc zavírala do kurníka.

Nevím, co teď dělá můj malý kamarád. Jsem daleko od něj. Snad už z něj byla pečinka. Ale ta by mi jistě nebyla chutnala.

Někdy jsem si lehla do zahrady a nastavila záda dobrému slunečku — to prý je nejlepší lékař.

Ale malá havěť hned mne našla. Kuřata, pávi, krocani, všecko mi poskákalo na záda, ramena a hlavu. Procházeli se po mně jako po nějaké lavičce — a dokonce i podřimovali. Hráli se se mnou na slunečku.

A mne vždy těšilo, že se mne nebojí ti drobečkové, že mne mají rádi.

Komu vám čapne slepička, když na ni zavoláte: čap, čap?

Neštěstí.

Jsou všelijaká neštěstí v lidském životě. Budu vám vypravovati o jednom neštěstí, jež je snad největší, neboť celý život dovede otrávit.

V červnu roku 1864 byl volán kněz k umírajícímu pánu, jenž byl vysoký úředník. Ač dlouho již byl nemocný upoután na bolestné lůžko, nebylo možno jej přimět, aby zavolal kněze a dal se zaopatřit. Stačilo jen vysloviti „kněz“ nebo

„náboženství“ anebo „církve“, nemocný tak se rozčilil, že příbuzní přestali s ním o těch věcech na delší čas mluvit, obávající se škody ještě větší na jeho zdraví. Jeho děti a blízcí příbuzní byli sice oddáni světu více nežli Bohu. Přece však plnili svoje povinnosti hlavní k Pánu Bohu. A při pohledu na blízké se smrt zase více vzpomínali na Boha, na věčnost. Nemohli snést myšlenky na nebezpečný stav duše nemocného.

Dvakrát již, vždy po delší době, zavolali známého kněze. Než, marně vždycky přišel kněz, odcházel s nepořízenou. Všecka dobrotivá námlaha příbuzných zdála se marnou. Nad těmito pokusy bez výsledku všichni se rmoutili. Jen jedna osoba byla vždy spokojena po takovém zklamání. Byl to bratr nemocného, muž jinak dobrý, avšak náboženství stejně nepřístupný. Ten dokonce i bránil přístupu kněze k bratrovi. Zatím však nemoc pokračovala, síl ubývalo, a rostla úzkost příbuzných a hlavně dítek nemocného. Konečně odvážíla se hodná dcera nemocného požádat otce o tajnou rozmluvu. Stáří otec dovolil.

„Otče“ — pravila dívka nemocnému — „otče, nikdy jsi nám nezpůsobil bolesti. Nyní však krutá muka nás trýzní při vzpomínce na tebe. Dnes ráno pravil jsi, že před smrtí chceš dát požehnání svým dětem. Já bych chtěla požehnání a sám nechceš Božího požehnání? Vždyť přece požehnání můžeš nám dát jen jménem Božím. A tvoje požehnání nebude vůbec požehnáním, nebude-li míru a lásky mezi Bohem a mezi tebou. Ó, neodpírej, otče drahý — neodpírej naší vroucí prosby! Nečti nám bolest, která by nás provázela po celý život, jež by nám i naší poslední hodinku nesnesitelně ztrpčovala. Po celý svůj život žil jsi jen povinností svého povolání. Ach, otče, vykonej též svoji nejhlavnější povinnost. Dej zavolati sluhu božího.“

Vroucí modlitby a obětí dítek nemocného vyslyšel Bůh. Neboť když tato dcera s otcem rozmlouvala, klečeli ostatní na holé zemi ve vzdáleném pokoji a s pláčem modlili se různě. Prostá a láskou opravdovou napověděná slova dívčina dojmula nemocného.

„Dobře, moje dítě,“ pravil po chvíli nemocný. „Zavolej mi kněze O., představeného v blízkém klášteře. Slyšel jsem, že je moudrým a zkušeným knězem.“

Zaplesalo srdce dobré dívky. Radostný klid rozhostil se na tvářích dítek ostatních. Dívka hned chvátila pro zmíněného kněze. Ostatní pak setrvali ve vzdáleném pokoji; chěli se dále modlit, až kněz bude u nemocného otce. Přišel představený klášteře. Nemocný jej klidně přijal a po delší rozmluvě přijal radostně svaté svátosti. Štěstí rozhostilo se v jeho duši, jako by již byl v nebi. Za dva dny zemřel skoro bez bolesti, žehnaje dětem. Zesnul svíraje upřímně ruku svého bratra, a nového přítele, kněze O.

Po několika dnech dostal kněz O. tento dopis: „Vašim přičiněním smířil se s Bohem bratr můj v poslední chvíli. Krátce před smrtí mi pravil: Važ si tohoto kněze a poslechni jeho rady. Pravda jest, co mluví a dobře radí. Já nejednal jsem správně, že jsem tebe poslechl. Jsem rád a děkovati budu věčně milosrdnému Bohu, že odcházím na věčnost s Bohem smířen — Musím vám říci, že jsem nikoho na světě neměl tak rád jako tohoto svého bratra. A přece byly věci, které jsem ani jemu nesvěřil. Mám od svého dětství zlou ránu v srdci, která nedala mi pokojně pohlédnouti na kříž ani na kostel. Proto jsem bratra odcizil náboženství pomluvami a řečmi proti kněžím. On věřil v Boha, plnil svědomitě povinnosti svého povolání. Ale k Bohu svých povinností neplnil — mojí vinou.

Já sám též jsem věřil a věřím všechno, co věříte vy, důstojný pane. Nežiji však dle své víry a zasluhuji přísnějšího odsouzení nežli můj bratr. Byl jsem vojákem, statečným bojovníkem. Ale nikdy neměl jsem odvahy prozraditi ono bolestné tajemství své duše. Od mladých let trpím, od smrti bratrovy, tiché a šťastné — trpím dvojnásobně. Ta muka jsou mi již nesnesitelná. Prosím vás, důstojný pane, trpělivostí a láskou mi pomozte zahojiti onu hroznou ránu, která mi otrávil celý život.“

Poslíkoví hned odevzdal kněz tuto odpověď: „Navštivte mne v pondělí ráno. Jsem vám docela k službám. Důvěřujte a buďte mužem!“

Než — místo návštěvy očekávané přišel v pondělí zase poslík s tímto dopisem:

„Důstojný pane! Jsem zbabělec. Nemám síly navštívit vás. Proto se pokusím písemně vám povědět, co bych byl již dávno chtěl svěřit knězi. Největší neštěstí mého života bylo nehodné první svaté přijímání. Večer před tím slavným dnem dopustil jsem se velmi těžké neposlušnosti a do hříchu jsem strhl i svého přítele. Báli jsme se, a proto jsme si umínili, že se ani z toho nebudeme zpovídati. My bláhoví — jako by kněz byl již někdy prozradil, co mu svěřeno bylo ve zpovědnici. Nepovízáli jsme, co jsem později poznal, že kněz raději život svůj musí obětovati, než by jen slůvko prozradil ze zpovědnice. Nyní jest mi 75 let — a když vzpomenu na onen hrozný den před 63 roky, k němuž jsme s takovou láskou byli připravováni, sám sobě se ošklívám. Tento čin jest ustavičná, nezahojená bolest mého života. Za dva roky vstupoval jsem do člunu se svým soudruhem svatokrádežného svatého přijímání. Člun se překotil a my spadli oba do ledových vln. Záhy byli jsme vytaženi. Avšak soudruh zemřel za tři hodiny. Umíraje, obrátil ke mně oči s výrazem nevýslovné úzkosti a bolesti, šeptaje: „A naše první svaté přijímání?...“

Ten výjev mi nikdy nevymizel z paměti — jeho slova dodnes jak oheň mne pálí v duši. Děsná ta vzpomínka ne-

dala mi ani chvíli pokoje. Nepomohly zábavy, nepomohla práce, nepomohla čest, kterou jsem byl zahrnut... Trpím, nevýslovně trpím. Pro Boží milosrdenství — pomozte mi!"

Místo odpovědi navštívil kněz tohoto muže. Nevíme, co spolu mluvili. Ale máme dopis onoho starého pána, psaný za několik dní knězi: „Všichni andělé nebe snad by mi nebyli přinesli takovou radost a takové štěstí, jaké dala mi Vaše kněžská ruka. Kdybych nebyl tak stár, chtěl bych být knězem jako Vy, bych mohl též do srdcí lidí zmučených rozsevat pokoj, jakého nikdy nepoznali.“

Tyto dopisy byly uveřejněny na výslovné přání starého pána po jeho smrti. Chtěl, aby výstrahou byly všem, kteří přistupují ke svatému přijímání.

Všelicos.

Papírový přítelíček nechtěl k dětičkám. Že má ošklivý kabátek, ani obrázek že nemá. Že se mu čtenářská obec bude smát. A to že on by shořel studem, kdyby se mu třicet tisíc dětiček smálo. Pravda, nebudete se mu smát? A zůstanete mu příštím rokem věrnými, i když vám přinese zprávu, že každý měsíc musíte mu dáti o několik haléřů více za to, že k vám přišel? — A když tak o tom je řeč, povím ještě něco: Na psaní se lepší 15haléřová známka. Když přilepíte jen 10 haléřů, zaplatí pěkně strýček 10 haléřů pokuty. Strýček má sice aspoň za 10 korun radosti, když dostane psaní od milých synovečků a neteříček — ale — deset haléřů je deset haléřů.

Růženeček. Dle starého křesťanského zvyku modlí se úřednická rodina po celý půst denně večer svatý růženec společně. Vladimír, ač mladičký, celý den se těšil na tuto chvíli. Sotva se setmělo, vyhledal růženeček své matičky, svůj růženeček si zavěsil kolem krčku, a přišel za matičkou se slovy: „Matinko, již je tma! Pojd se modlit.“ — Mějte rády svůj růženeček, dětičky! Vždyť při něm krásně můžete vzpomínat na Pána Ježíše: Jak přišel na svět z lásky k nám, jak svojí Matičky byl poslušným, jak z lásky k nám trpěl. A celá ta jeho láska je ve svatostánku ve svaté Hostii. A když modlíte se: který z mrtvých vstal, na nebe vstoupil, Ducha svatého seslal, zase vzpomenete, že to všechno dá Pán svým hodným dětem, které jej mají rády.

Nový pláštík. V malém horském městečku žila krajkářka, jež prací dovedných a pilných rukou svých vydělávala si na uhlájení života. Byla to hodná křesťanka, která často

přistupovala ke stolu Páně. Jednou zpozorovala, že vyšívaný plášťik na velikém kalichu ve svatostánku jest již velmi chabý. Nesměle zaklepala na dveře pana faráře a pravila: „Pana faráři, dovolte mi dáti nový plášťik na veliký kalich.“ — Pan farář odpověděl: „Ano, starý plášťik jest velmi opotřebovaný. Pomýšlím již na jeho obnovení. Nyní však mám důležitá kostelní vydání; až příštího roku zjednám nový plášťik.“ — Krajkářka se táže: „Kolik by stál nový plášťik?“ — Kněz praví, že stojí 36 korun. To ovšem bylo před deseti lety. Krajkářka se zamyslela na chvíli. Pak navrhovala: „Kdybyste opravdu chtěl celý rok vyčkáti, přinesla bych na konci roku těch 36 korun.“ — „A jak to dokážete? Vy, chudá, které nezbývá ani pro sebe na lepší oděv?“ táže se kněz udiveně. „To jest mé tajemství,“ odvětila krajkářka s úsměvem.

Za rok skutečně přinesla nový plášťik na kalich, právě takový, jako byl dosavadní. Pan farář poděkoval pohnut takovou obětí. A vyzvídal: „Nyní mi prozradíte své tajemství, jak jste si opatřila tolik peněz?“ Krajkářka vypravuje: „Napadlo mi, že bych mohla si po ten rok odřící kávu k snídani a snísti jen suchý chléb. Tak jsem za rok naspořila potřebný obnos.“

Vidíte, jaká to láska k Pánu Ježíši ve Svátosti Nejsvětější? A jsou prý lidé, kteří nechtějí si ani půl hodiny spánku odepřít, aby mohli častěji ke svatému přijímání.

Den Páně. Rolník vysmíval se svému sousedu, že nepracoval v neděli, nýbrž vyplnil svoji křesťanskou povinnost a šel na mši svatou. Soused odpověděl: „Dejme tomu, že bych měl v peněžence 7 korun a potkáváje žebráka, dal bych mu 6 korun. Co bys tomu řekl?“ — „Řekl bych, žeš jednal šlechetně, a žebrák že by ti měl býti velmi vděčen.“ — „Dobře,“ praví hodný soused. „A což, kdyby mi tento žebrák ještě tu sedmou korunu ukradl? Co bys řekl?“ — „Ten bidák by zasloužil býti zavřen aspoň na měsíc.“ — „Tak vidíš,“ praví soused. „Šest dní dal nám Bůh, bychom si vydělali na chléb, a sedmý den vyhradil pro sebe. A my pracující, i tento sedmý den jemu krademe. Právě tak, jako zloděj, nad kterým jsi se tolik rozčilil.“